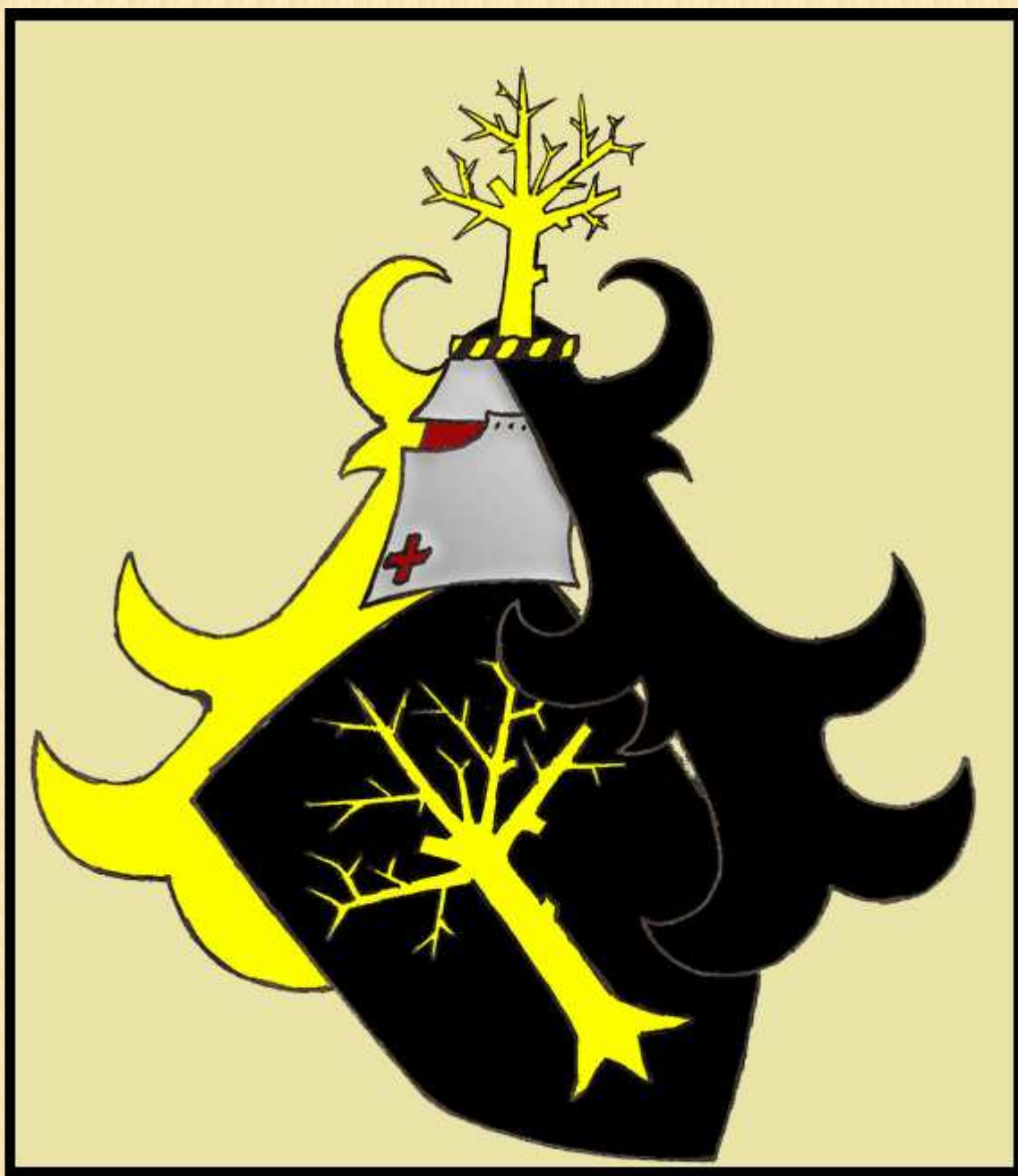

Luisub osud

Knihá druhá

Vše sepsala a zdokumentovala RomiKova družina

Verze 1.0

Obsah

Slabost.....3 – 20 ■ Ten nový se jmenuje Dalimil.....4 ■ V podobě Arslana se objevují nové možnosti, vypráví Luis.....5 ■ Začínáme pátrat.....6 ■ V kasárnách.....6 ■ Mezi vojáky.....7 ■ Ignácův osud nám přiblíží Dalimil.....8 ■ Athiel v ulicích a na hřbitově.....9 ■ O místním felčarovi nám něco poví Felis.....9 ■ Venkovem nás provede Luis.....11 ■ Noc v hostinci, aneb poslední činy páně Lurtzovi.....12 ■ Cesta z města vyprávěná Athielem.....12 ■ Venku z města a další informace nám prozradí Luis.....14 ■ Kousek příběhu od KimoRa.....14 ■ Felis v domě pro zkušené.....15 ■ Sbohem Lurtzi, odpočívej v pokoji.....16 ■ Ráno ve stokách a Athielův odchod.....16 ■ Velmi podivný Felisin rozhovor.....17 ■ O pasti se dozvídá Luis.....17	■ Nepřátelé a Dalimil.....18 ■ Arslan a Ithien.....18 ■ O Armelovi a jeho podivuhodném příteli.....18 ■ Potkává nás Smůla.....19 ■ Dalimil dokončuje.....20 Únos.....21 – 27 ■ Vypráví Felis.....21 ■ Felis: kterak jsme ke KimoRovi přišli.....25 Ohrožená vesnice.....28 – 30 ■ Geret a Mateo.....28 ■ Pátrání pokračuje.....29 ■ KimoR a vysvětlení neživota...30 Výprava za ohněm.....31 – 32 ■ Chvilka s Felis.....31 ■ Přes Šwertské vrchy s Ithienem.....32 ■ Souboj a Felixova role v něm.....33 ■ S ostrovem nás seznámí Armel.....33 ■ Slovo na závěr získává Luis.....34 ■ Epilog.....35

Slabost

Konečně je tady to, na co jste milí čtenáři tak dlouho a tak netrpělivě čekali. Další příběh Vyhnanců, družiny, o které jsme vám již několikrát psal a s kterou více spolupracuji. Dnešní příběh bude trochu zvláštní, jelikož vám osvětlím i něco z jeho zákulisí. Ano, je to tak, mé vědecké schopnosti mi vyjevili mnohé. Možná je to tím, že každá nespravedlnost má být potrestána a každé zlo má být zašlápnuto a vypáleno ohněm.

Příběh celé skupiny začíná ve chvíli, kdy je ve městě kontaktoval žalem zdrcený muž. Jeho bratr byl zavražděn a on by rád viděl vrahy mrtvé. Nabídl určitou částku za nalezení vrahů a navýšení částky za jejich zabití.

Pokud budu užívat technické, teologické termíny, jednalo se detektivní zápletku příběhu. Družina musela hojně pátrat a nalézat stopy, následně musela všechny stopy promyslet a udělat nějaký závěr. Potom přišlo další pátrání a pokud se postavy ujistili, že jsou na správné stopě opět pátrali dál. Vyšetřovali jeden případ, ale náhle zjistili, že vyšetřují dva různé, velmi propletené případy. Vraždu nebohého bratra se jim vyšetřit podařilo, ale případ byl složitější a lákal k celému vyšetření.

Herně toto dobrodružství hráče trochu potrápilo, nikoliv pro silné nepřátele, ale otestovalo jejich logické myšlení. Stop bylo dost, ale jen drobných. Většinou se další cesta otevřela až po promyšlení všech indicií a jejich vzájemným propojením. Nicméně hrdinové se s tímto úkolem poprali a dokázali odhalit všechny nepravosti, ale již vás nebudu déle napínat. Vejděte tedy bránou svojí fantazie přímo do dějiště tohoto příběhu, nebezpečného a plného lidské krutosti.

Ten nový se jmenuje Dalimil

V hostinci bylo přítmi, ale přesto jsem si je mohl dobře prohlédnout. Takže tohle je ta skupina, která mi pomůže dostat Vostřáka? Chmmm, ušklíbl jsem se, podle informací jich mělo být víc, ale jsou jen dva – muž a žena. Elf a lidská žena. Doufám, že zbytek se zdržuje někde poblíž, na Vostřáka bude potřeba každého.

Velmi pozorně jsem si je prohlížel, zatím si mne nevšimli. Elfí muž vypadal celkem bohatě, určitě pochází z dobré rodiny a nebo si na to alespoň hraje. Už jsem si pomyslel, že se jistě jedná o člověka, který se o sebe nedokáže sám postarat, ale okamžitě jsem si vzpomněl na otcova poslední slova: „Dalimile, nikdy nikoho zbytečně nepodceňuj, takovýto člověk může být smrtelně nebezpečný.“

Žena vypadala jako víla, možná ne až tak, ale bylo jisté, že je velmi krásná. A také byla oblečena ve zdobeném šatu. Dalimil však zůstal opatrný a nenechal se uchlácholit jejím zjevem, nýbrž si dokázal všimnout i jejích svalů. Podle mnoha malinkých detailů si Dalimil uvědomil jednu věc, i tahle žena dokáže rozsévat smrt kolem sebe. Napověděl mu to luk opřený o stůl u jejích nohou.

Pomalinku jsem k nim přešel, na tváři nechtěný úsměv. Přišlo mi zábavné to, jak se mě snažili přehlížet a ignorovat. Nedivím se jim, oni boháči a já žebrák. On pouze v šedivé, rozedrané kutně s kapucí a oni oděni jako boháči. Přistoupil jsem tedy až k nim, sundal si kapuci a odhalil svou hezky řezanou tvář bez vousů, ukázal jsem jim své dlouhé, černé vlasy.

„Dobrý den, měl bych pro vás jistou obchodní nabídku.“ Promluvil jsem svým melodickým hlasem.

„Vy pro nás? To by mě zajímalo o co se jedná. Ale buďte si jist, že peníze vám nedáme!“ pronesl elf opovržlivě. Během jeho prvních slov jsem si uvědomil, v čem je nebezpečný – rychlé, předem promyšlené pohyby, které se vyznačovaly smrtící přesností.

Promluvili aniž si mne prohlédli, to je velká chyba. Nemohli poznat, že v mých žilách kromě lidské krve koluje i trošku té elfí.

„Mám jméno a dostatek informací. To jméno zní Vostřák! Stále nemáte zájem?“ zeptal jsem se jich posměšně.

Elfí muž reagoval okamžitě, vyskočil ze židle a zblízka na mě zařval: „COŽE?! Co máš s tím hajzlem společného a co o něm víš?“

„Inu, mám s ním jedno důležité jednání a slyšel jsem, že vy také.“

„Co s ním máte za jednání a kdo vám řekl o nás?“ Zeptala se svůdným hlasem žena, která do té doby nepromluvila.

„O vás vím od svého přítele. A co s ním mám, tak to vám neprozradím, alespoň ne teď!“ Celkem rázně jsem se pokusil posunout rozhovor dál.

„Dobře, posaďte se, dejte si s námi oběd a rozpovídejte se,“ pravil elf.

Posadil jsem se, objednal si a čekal, kdo z nich se první ujme slova. Byl to opět muž, dívka mne stále jen sledovala svým vábivým pohledem.

Rozpovídal jsem se o své nabídce: „Nechci od vás peníze, úctu, nic. Jen jednu věc chci a za tu vám náležitě zaplatím. Já vám povím, kde naleznete Vostřáka, a přidám se k vám. Je tam s ním dvacet mužů, nikdo z nich nesmí přežít. Vostřáka necháte mě, ano?“

„Se vším souhlasíme, až na jednu věc. Víte, náš přítel, divoký bojovník Grom, přísahal, že Vostřákovi utrhne hlavu holýma rukama, chápete?“ smlouval se mnou elf.

„Ano, to jistě chápu. Stačí mi s Vostřákem chvilka a pak ať si s ním ten Grom dělá co ho napadne.“ Přemýšlel jsem, jak asi ten Grom vypadá, když chce někomu utrhnout holýma rukama hlavu.

„Abych se přiznal, nikde se dlouho nezdržím. Vlastně hledám nějakou skupinu mě podobných, ke které bych se mohl přidat. Třeba bychom se mohli lépe poznat a lépe naplánovat náš útok na Vostřáka. Třeba bychom mohli spolupracovat i v budoucnu. To už záleží jen na vás.“ promluvil jsem opět.

„Otázkou je, co umíš, mám na mysli, čím nám můžeš být prospěšný?“ otázal se mě elf a věnoval významný pohled dívce?

Teď nebo nikdy, musím to zkusit a snad se jim budu hodit. „Umím zacházet se škalou nejrůznějších zbraní, také umím číst, psát a pohybovat se ve vyšší společnosti. Nicméně, promyslete i to, že ani jeden z vás nevypadá na to, čím je.“ Tohle na ně snad zabere.

Měl jsem pravdu a elfova slova mi to potvrdila.

„To máš pravdu,“ usmál se a pokračoval, „prozatím se k nám můžeš připojit, ale jen na zkoušku a pokud zkusíš nějaký podraz, dlouho žít nebudeš, rozumíš? Já se jmenuji Luis Emmett Lacroix a jsem zákon sám pro sebe.“

Žena promluvila podruhé za celý náš rozhovor: „Jmenuji se Felis a tohle je můj přítel Tygr,“ ukázala na vypaseného kocoura líně se povalujícího po stole, „pokud jej urazíš, pamatuj, je to jako kdybys urazil mne!“ mrazivý tón jejího hlasu mě zarazil.

V podobě Arslana se objevují nové možnosti, vypráví Luis

Tak se k nám přidal další týpek, vypadá jako žebrák. Uvidíme, jestli nám bude co platnej. Až se vrátí Lurtz ze svojí ranní obchůzky, bohové vědí kde, jsem zvědav, co na něj řekne. Sedíme, hovor se pomalu vrací k normálu. Divím se, že Felis na toho nového ještě nic nezkusila, asi je moc chudý, než aby se s ním zahazovala.

Jak tak sedíme, přichází k našemu stolu další návštěvník. Asi třicetiletý muž, mohutněji stavěný s mrozím knírem. Obličej je robustní jako tělo, působí dojmem primitivního násilníka. Oblečen není nejhůře, to mu trošku vylepšuje vzhled.

„Dobrý den. Jmenuji se Arslan a doufám, že si potřebujete vydělat.“

„Jak se to vezme.“ odpovídám mu neurčitě a doufám, že se rozpovídá o své nabídce.

„Jednoduše,“ jde rovnou k věci Arslan, „mám, tedy měl jsem, mladšího bratra. Bohužel, před pár dny jsem ho musel nechat pohřbít.“ Arslan by rád pokračoval, ale Felis mu skočila do řeči: „To je nám velmi líto, jak vám můžeme pomoci?“

„Když mě nebudete přerušovat tak lehce!“ pravil poněkud důrazněji Arslan, poté již pokračoval mírněji, když si všiml Felisina napučeného pohledu.

„Pomoci mi můžete jednoduše. Můj bratr byl zavražděn. Rád bych znal jména jeho vrahů. Pokud budete chtít dostat větší odměnu, doneste mi i jejich hlavy a zajistěte aby neumírali pomalu.“

„Řekl jste jedno velmi zajímavé slovo, pane. Odměna!“ Nebudu to přece dělat zadarmo, kdo ví, o co jde, že? pomyslím si.

„Tak tak, mladý muži. Nabízím vám tři sta zlatých za vypátrání vrahů a pět set zlatých za jejich likvidaci.“ Arslan svojí vysokou nabídkou všechny u stolu ohromil. Když se to rozdělí rovným dílem pro všechny, není to moc, ale samotná částka je velmi vysoká.

„Co nám k tomu řeknete, pane?“ vmísil se do hovoru Dalimil. Poprvé od svého přidání se k družině.

„Mnoho nevím, ale řeknu vše. Můj bratr pracoval jako voják v městské stráž. Byl kapitánem jednoho oddílu, řekněme, že měl velmi vysokou hodnost. Jsou to již čtyři dny, co byl nalezen mrtev. Podle stop musel být zavražděn – zákeřně napaden a potom ubit. Skoro jako pes,“ dodává Arslan zlomeným hlasem.

„A nepracoval na nějakém nebezpečném případu či tak něco?“ ptám se zdrceného muže.

„Nevím, nevím. Víc by vám řekl jeho nadřízený Velir. On je velitelem stráž. Prosím, prokažte mi laskavost a dovolte mému bratru v klidu spočinout.“

Felis velmi riskuje a potichu šeptá: „Nebo tvojí pomstychtivé duši.“ Jen co Arslan odejde, vynadám jí – takhle riskovat, kdyby to slyšel, byl by to průser.

Ještě několik chvil taháme z Arslana nedůležité rozumy a potom ho necháváme odejít a pouštíme se do hlučné diskuze. Dalimil si může zaplatit vlastní útratu, protože jsme dostali i zálohu. Nebojte se, nezapomněl jsem Felis vynadat.

Začínáme pátrat

Drbu Tygra za ušima a přemýšlím. Tohle se mi nelíbí. Vražda vysokého důstojníka je jedna věc, ale namočit se do toho je věc druhá. Navíc musel být zavražděn z nějakého důvodu a to samo o sobě může znamenat nebezpečí smrti a já bych ještě nerada umírala. Stejně tak Tygr, cítím to.

Peníze se ale budou hodit, již potřebuji nové šaty. Luis se na mě otáčí a říká: „Felis, co myslíš, nebyla chyba tuto práci přijmout?“

„Myslím, že nebyla.“ hrdinsky mu odpovídám. Je vidět, že všichni přemýšlíme, kde začneme. A proto podávám svůj prostý, ale jistě geniální návrh: „Musíme co nejdřív zjistit, jaký to byl člověk, jak žil a jak vycházel se svým okolím.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasí semnou Luis a Dalimil nemá na výběr. Lurtzovi necháváme zprávu, že pracujeme a kde se sejdeme a opouštíme hostinec.

Vedu naši družinku k bráně, kde jsem viděla strážit nějaké vojáky. Zkusím s nimi navázat rozhovor, jsou to muži a s těmi to umím.

U brány je menší oddíl vojáků, sem tam zkontrolují nějaký ten povoz, občas utrousí nějakou poznámku za mladou či hezkou ženou. S tímto typem mužů to nebudu mít těžké. Ach jo, proč musím vždy jednat s tupci?

Připravím se, procvičím si obličejové svalstvo, zamrkám očima a nahodím zasněný, milý výraz. Funguje to, vojáci u brány skoro zapomínají na své povinnosti a věnují se mi. Mám je omotané kolem prstu, to je na nich vidět, ale nezajímá mě nikdo jiný než kapitán. Rabové nejsou společnost vhodná pro dámu jakou nyní jsem.

„Dobrý den, pane kapitáne!“ zdravím jemným hlasem plným nevinnosti.

„Desátníku. Jsem jen desátník krásná panno.“ odpovídá mi zcela okouzlený desátník, nestihne se ani nadechnout a tudíž trošku přiškrceným hlasem povídá: „Mohu vám s něčím pomoci?“ Škoda, že nezkusil říct něco delšího.

„Pane kapitáne, mohla bych na vás mít pár dotazů?“ ptám se ho, mrkám na něho a usmívám se. Je vidět, že mu to dělá dobře a naporuje se mnohem víc. Takhle z něho samozřejmě dostanu, co budu chtít.

Samozřejmě se zase ohradil proti oslovení kapitán, ale evidentně mu to dělá dobře. V tom budu pokračovat, další objev o mužích - jsou ješitní, cítím se jako kdybych objevila něco nového a ono je to tak dlouho všeobecně známé.

Získala jsem pár nových informací, některé jsem si nezapamatovala, protože jsem se soustředila na svádění vojáků. Ubožák, ani nevěděl, že si s ním jen hraji. Je to velmi zajímavé, náš zavraždění Revlin vypadá na čestného muže. Neměl moc přátel, byl tvrdý na sebe i své okolí. Proslýchá se, že pracoval na vyšetřování nějaké mrtvolky, ale voják u brány o tom nevěděl tolik. Poslal nás do kasáren nebo za velitelem vojáků Velirem.

V kasárnách

Hupky dupky, zatímco Felis šla k bráně a Dalimil se flákal, bohové vědí kde, já Luis jsem se vypravil do města. Šel jsem naproti Felis a potom jsme spolu vyrazili do kasáren. Stálo nás to trošku hádání, trošku Felisina mrkání, ale nakonec jsme se probojovali až k veliteli. Jmenuje se Velir. Je to takový postarší chlapík, vypadal celkem důstojně. Dlouze jsem si jej prohlížel, nevěřili byste, kolik takový pohled může o člověku odhalit. To, jak polkne, jak se podívá, kam uhne pohledem – vše o něčem vypovídá.

Několik zdvořilostních frází a potom se Velir dozvěděl, proč za ním jdeme. Byl překvapen. Vražda jednoho z jeho kapitánů mu prý přidělala spoustu starostí. Zajímalo by mě, jakých starostí, ale to my zjistíme. Třeba je v tom také namočen.

„Nuže, pane veliteli, jsme zde, abychom vyřešili vraždu vašeho podřízeného, kapitána Revlina. Můžete nám k tomu doplnit nějaké další informace? Respektive, můžete nám říct,

„jak se na to díváte?“ rozhodným hlasem začínám tahat informace z kapitána, který vypadá, že o Felis nejeví zájem.

„Podívejte se, pane. Jak jste říkal, že se vlastně jmenujete?“

„Luis Emmett Lacroix.“

„Podívejte se pane Lacroix, z čeho usuzujete, že se jedná o vraždu?“

Felis vyprskla smíchy, ani pro mne nebylo lehké udržet kamennou tvář. Velitel je asi úplný tupohlav.

„Jelikož byl Revlin střelen do prsou, pravděpodobně kuší a měl na těle několik sečných zranění.“

„Ach tak, již jste mluvili s doktorem Jánem Kozákem?“ ptá se mě velitel. Odvádí jistě hovor pryč. To se mu však nepodaří.

„Ano, mluvili. A řekl nám, že vy nám dáte mnoho doplňujících informací.“ lžu jako když tiskne.

„Aha. A zmínil se vám o té dívce?“ Ptá se Velir, jenž mi moji lež uvěřil. Ovšem, já jsem vyveden z míry a Felis kouká s pusou dokořám.

„Ne, o té se nám nezmínil. Víte, řekl, že neví co nám smí a co nám nesmí říct, proto nás poslal rovnou za vámi.“ snažím se zachránit situaci a vypadá to, že to funguje.

„Dobře. Začnu tedy od začátku. Je to necelý měsíc, co byl kapitán Revlin a jeho oddíl na hlídce v okolí města. Narazili na tělo dívky. Ležela si tak v lese, ve světlé košilce. Nebyla zneužita a nejspíše nezemřela ani násilnou smrtí. Prostě velmi divný případ, chápete? Navíc v lese nemohla ležet dlouho, jinak by to na mrtvole bylo poznat.“ Velitel se konečně rozpovídal. Rychle od něho zjišťuji jména nějakých mužů od něho z oddílu a naznačuji Felis aby se zatím vypravila mezi vojáky. Víím, že je to nebezpečné, ale věřím v její schopnosti jako ona v mě.

„Ani doktor nevěděl jak ta dívka zemřela a proto jsem pověřil Revlina, aby pátral. Před čtrnácti dny jsem však jeho pátrání zastavil, potřeboval jsem ho jinde a nyní je mrtev. Nejspíš to nemá s mrtvou dívkou mnoho společného.“ Kapitán mi sdělil mnoho důležitého, nejen svými slovy, ale i tím, jak mu cukalo v obličejí, jak nervózně klepal prsty. Určitě neřekl vše a nebo neřekl pravdu v několika bodech.

Odcházející Felis se ještě otáčí a ptá se: „A nemohl mít Revlin nějakou milenkou a být zabit...“ nedokončuje ani větu a kapitán už jí skáče do řeči: „Ale kdeže holka. Revlin patřil mezi ty čestné rytíře. Ten a milenka? To opravdu ne.“

To je asi všechno a proto vyřáším i s Felis do kasáren.

Mezi vojáky

„Ten staroch si mě příliš nevšímal,“ myslím si a uraženě hladím Tygra. Luis se ke mně na cestu mezi vojáky přidává, to je dobře. Nevidím důvod, proč bych měla riskovat mezi takovou čeládkou. Pamatuji si jedno jméno, které zmínil velitel – Lukian. Prý byl Revlinovým nejbližším přítelem. Najít ho nebyl takový problém, vojáci se mezi sebou asi znají lépe, než si kdo pomyslí.

Lukian je celkem hezký muž středního věku. Takový ten typ, co se líbí ženám. I mě se líbí, škoda jen, že je to pouhý voják. Přesto s ním budu jednat slušně a na rovinu ať nejsem za tu věčnou mrchu.

Během rozhovoru s vojákem vyplouvají na povrch další podivné věci – oddíl opravdu našel v lese mrtvou dívku. Jelikož mrholilo, nebylo nikde mnoho stop. Dívka nebyla zraněna, zneužita ani jinak týrána. To je velmi zvláštní, myslel si to Velir, já a teď i Lukian. Dívka byla nalezena ve světlé košilce v lese. Podle Lukiana nebyla nijak zvlášť hezká, takový ten oplácáný vesnický typ.

Co je však zajímavější, Lukian věděl nějaké podrobnosti o pátrání Revlina. Třeba to, co nám kapitán neřekl – Revlinovo pátrání bylo po čtrnácti dnech zastaveno na příkaz od nějakého

šlechtice, prý lorda Jardaga – nejvyššího správce stráže. Mnohem zajímavější však je, že Velir dovolil svému důstojníkovi neoficiálně dál pátrat. A navíc nám Lukian prozradil i jeden z velkých úspěchů, kterých Revlin dosáhl a to přesně v den zastavení pátrání – zjistil totožnost rodiny mrtvé dívčiny.

To nám velmi usnadnilo práci, možná je stihneme navštívit ještě dnes. Uvidíme, jak Dalimil uspěl při svých toulkách městem. A třeba nás už konečně najde Lurtz. Je to hloupý zvyk, vždy se od nás ve městě odpojit a utrácet peníze, kde se dá.

Ignácův osud nám přiblíží Dalimil

Dlouho jsem se toulal po městě a přemýšlel, co s tímto případem. Pomoci jinému člověku s jeho trápením se sluší, ale zdrží nás to od honu na Vostřáka a ten se může ztratit kdesi v dálkách. To mě velmi znepokojuje, jdu po něm již velmi dlouho a konečně jsem tak blízko. Musím pomstít své blízké stejně jako to chce udělat Arslan. Ano, to je ono. Pomoc Arslanovi mě přivede blíže i k mé vlastní pomstě.

Dlouho o tom přemýšlím, naprosto se to shoduje s mým přesvědčením a proto půjdu s touto družinou, o kterých jsem již slyšel jako o Vyhnancích a pomstím smrt Arslanova bratra za jakoukoliv cenu. Vrahové pocítí ostří mého meče a sílu mé čestné duše, tak pravil Dalimil a tak se stane.

Vracím se ke svým, jak doufám, budoucím přátelům. Má mysl je čistá a já před sebou jasně vidím náš společný cíl. Pomoc Arslanovi je jen prvním krokem na naší dlouhé, společné cestě.

Najít je není takový problém, kde se pohybují je vždy rozruch a klubko překřikujících se dětí. Je hezké k nim patřit a být hrdinou těchto capartů.

„Pic Dalimile, jak šlo pátrání ve městě?“ ptá se mě Luis. Jeho tón je žertovný, asi příliš nevěří mým schopnostem.

„Nechej toho Luisi,“ zastává se mě Felis. Pořád tahá toho svého tlustého kocoura, co na něm u všech bohů vidí?

„A co zase dělám? to je pořád nech toho Luisi. Nech toho tady, nech toho tam. Co já dělám?“ ohrazuje se proti jejím řečem Luis. Tenhle elf bude asi hodně nesnášenlivý.

„Neděláš nic. Právě, že neděláš vůbec nic.“ utírá ho Felis a tím tento rozhovor ukončuje.

Předávají mi své znalosti, byli opravdu úspěšní a byli mezi vojáky. Škoda, rád bych se tam s nimi podíval. Vždy jsem měl rád kasárny, vojáky a jejich zvyky. Nyní nás čeká cesta za nějakým řemeslníkem, který se jmenuje Ignác a bydlí nedaleko brány.

Po nějaké době bloudíme, nikde nemůžeme nalézt Ignácův dům, proto se uchylujeme k radám okolostojících obyvatel. Jeden postarší muž nás nasměroval přímo na dveře, jež hledáme. Jeho výraz byl zvláštní a toho si všiml Luis, a proto se začal okamžitě vyptávat na nějaké další podrobnosti. To, co jsme toho dne zjistili byl velký průser.

Ignác i jeho žena jsou již čtyři dny po smrti. Pokud jsem dobře všechno pochopil, tak i Revlin je čtyři dny po smrti. Tohle smrdí jak skřetí záchody, možná ještě hůř. Mrtvých je čím dál víc. Tenhle případ je složitější s každou další získanou informací. Nejprve tu máme nález mrtvé dívky. Potom zastavení vyšetřování. Následně velitel Velir dovolil svému důstojníkovi dál pátrat, neoficiálně. Ten je nalezen mrtev a rodina dívky také. Kdo zemře dál?

Vím, kam musíme zajít – na hřbitov. Třeba ještě nejsou těla pohřbena a my je uvidíme. Pokud byli všichni zabiti podobným způsobem, propojí se nám to a celý případ získá nové rozměry. Nevím už kdo, ale někdo se chytil té stopy a začal se vyptávat po okolí. Zjistili jsme, že Ignác má bratrance pastevce nedaleko města. Možná ho zajdeme zkontrolovat a upozorníme jej na hrozící nebezpečí.

Jako další cíl naší cesty volíme místní hřbitov. Není tak daleko, potom už si snad půjdeme odpočinout. Nějak jsem z toho chození unaven a to není dobré.

Na hřbitově je to celkem nuda, hrobník je opilý jak zákon káže a proto nebylo těžké se mu vyhnout. Cestou se k nám přidal i Athiel, že prý někde ztratil Lurtze a tak nás již několik hodin hledá.

Athiel v ulicích a na hřbitově

Tohle město znám velmi dobře, patří k mé minulosti, za kterou jsem již zavřel dveře. Jeden můj starý přítel je již mrtev. Jeho smrt mě vůbec netíží, byl to bandita a pirát. Když mám chuť napít se něčeho ostřejšího, zajdu si s Lurtzem. Je také skurut, jako můj bývalý, nyní již mrtvý přítel.

Večer jsme pít začali a nad ránem se mi Lurtz někde ztratil. Ten má panečku výdrž, kam se asi poděl? Nevím, ale jdu spát. Odpoledne moudřejší večera. Toho podělaného skuruta najít nemohu, ale podařilo se mi narazit na kamarády z družiny. Prej už zase pracují na nějakém případě – jestli chci peníze, musím jim pomoci. Pracovat mě nebaví, ale tohle je můj denní chléb.

Jdeme prý rovnou na krchov, já mám ale štěstí. Snad tam dnes neskončím. Městský hřbitov obstarává opilý hrobník, tomu se vyhnout nebude problém. O to se někdo z nás postará. Mohl by čestník. Ten nový, Dalimil, je pěkná makovice. Jsem s ním chvíli, ale už mi leze na mozek.

Přes hrobníka jsme se dostali do márnice a Luis zůstal venku na stráži. Márnice je pěkně nechutná budova, je tu několik mrtvol – no prostě márnice. Zabít člověka mi tedy nevádí, ale koukat na jejich hnijící mrtvoly? Čekám až si Felis a Dalimil všechno prohlédnou. Oni vědí podrobnosti a já ani nevím, co hledají.

Během našeho prohledávání vstoupil do márnice někdo cizí. Chlapík nevypadající nijak nebezpečně ani bohatě. Asi zde leží nějaký jeho příbuzný, možná.

„Hej, vy! Mám pro vás zprávu,“ oslovuje nás onen cizí muž, „okamžitě zanecháte pátrání v tomto případě a nebo zemřete!“

Všichni jsme jeho slovy šokováni, takhle rychle na věc? S tou smrtí už to říkalo týpků a já jsem stále tady, kdežto oni ne.

„A proč?“ ptá se Felis, nevím, jestli chce získat čas nebo je tak hloupá. Doufám, v první možnost.

„Protože si to můj zaměstnavatel nepřeje. Nešťouřejte do toho, zachraňte si život.“ chlapík si pořád neuvědomil, že jsme tři a on je sám. Neměl by nám tolik vyhrožovat.

Zatímco mluvíme, tedy muž jen vyhrožuje a my se z něho snažíme vytáhnout, kdo ho platí, přibližuje se k němu čestník Dalimil. Jsem zvědavý a tak čekám, co udělá. Tohle bude zajímavá situace a alespoň si prohlédnu, co ten chlápek vlastně umí. Dalimil s ním mluví a jde k němu, cizák stále vypadá netečně, ale to se mi nelíbí. V očích mu hoří oheň. Určitě o plížícím se ví.

Dalimil si ničeho nevšiml, přišel k muži a pokusil se ho udeřit vlastní hlavou. Chyba. Takhle nevhodným útok na neznámého protivníka. Dopadlo to přesně tak, jak mělo – chlapík uhnul, z rukávu vytáhl menší dýku a zabodl ji Dalimilovi do ramene. Následně se rozčlil, zopakoval svoji výhrůžku, kopl do Dalimila a odešel. Příště, příště prý budou mrtví někteří z nás.

O místním felčarovi nám něco poví Felis

Ján Kozák, tak se jmenuje místní felčar. Musíme k němu jít pro informace a navíc Dalimil potřebuje ošetřit. Je to pták, takhle se vrhnout na protivníka, kterého nezná. Nu což, alespoň nám ukázal, jak jsou naši protivníci silní. Možná si to ani neuvědomil, ale mohl nás ohrozit všechny. Ještě jednou a střelím ho do zadku šípem.

Jak jsem si myslela, Felčar je postarší pán, důstojně vypadající. To nikde nemohou mít mladého a hezkého a bohatého léčitele? Asi ne, škoda.

Ošetřil Dalimilovu ruku, vzal si za to nějakou menší částku a potom se rozpovídal o mrtvé dívce. Tu také prohlížel a nezjistil nic zvláštního. Vlastně, jedna věc mu přišla divná – podobně vypadala těla mrtvých námořníků, která kdysi vídával. Potom nám vysvětlil, že jí chyběli nějaké věci v těle, které nazýval zvláštním jménem. Ale prý potravy měla jistě dost. Takže asi zemřela z rozmaru bohů.

Po návštěvě lékaře se jdeme navečeřet, odpočinout si a pořádně nabrat síly do dalšího dne. Pokud to takhle půjde dál, zítřek bude náročný.

Vlastně, on to nebude zítřek, ale už dnešek. Protože ještě teď večer se na Luisův popud vydáme prohledat barák Revlina. Jeho bratr by nám to nejspíš dovolil, ale jak jsme se poučili nejsou zde jen lidé nám přátelsky nakloněni.

Procházka nočním městem je zajímavá, válí se zde víc žebráků a všimla jsem si i nějakých lehkých děv. Jsou opravdu ošklivé a některé mají do lehkosti hodně daleko. S Luisem jsme se domluvili, že my budeme hlídat venku a on zatím prohledá domek vojáčka mrtváčka. Tak jsme to tak udělali, netrvalo mu to příliš dlouho, ale vrátil se s prázdnou. Teď už tedy opravdu jdeme spát.

Cestou do hostince jsme zastaveni skupinou cizích dobrodruhů. Pravděpodobně to budou přátelé vyděrače z odpoledne. Mezi nimi je velký skurut, jeden, co vypadá jako čaroděj, a vše jistí jeden střelec. Poslední z nich je válečník, nebo možná hraničář jako já.

„Dnes jste byli varováni, abyste přestali pátrat. Nepřestali jste. Budete muset zemřít.“ pronesl za cizí družinu nejspíš čaroděj.

„Musíme dál pátrat, jelikož potřebujeme peníze na zaplacení dluhů. Pokud je nezaplatíme, budeme stejně mrtvi.“ vyjednává Luis za nás za všechny.

„Vaše problémy nás nezajímají. My máme své problémy a ty musíme vyřešit. Jedním z těch problémů jste i vy!“ pronesl čaroděj důrazně. Přesto nám stále dal možnost jednat. Je vidět, že ani jim se nechce zbytečně riskovat. Možná jen to prase si chce zabojoval. Mluvím samozřejmě o skurutovi. I Luis vycítil naši šanci a pokusil se provést něco opravdu hrdinského.

„My jsme vaším problémem a vy jste nyní naším problémem. Někdo vám zaplatil za naši smrt?“

„Ano, to je pravda, mladý muži. Zaplaceno jsme dostali za to, když přestanete vyšetřovat. Je jedno jak.“

„Heh, tak to je jednoduchá pomoc. Dejte nám menší částku a my přestaneme vyšetřovat. Vy na tom vyděláte, my na tom vyděláme a všichni budou spokojeni.“ zkouší Luis podřyt jejich statečnost.

„Když o tom tak přemýšlím, klidně to takhle můžeme zkusit, co vy na to? Dáme vám nějaké peníze a vy opustíte město. Prohlásíme, že jste již mrtvi. Alespoň pro našeho zaměstnavatele. Nikdo dnes nemusí zemřít.“

A najednou to Dalimil všechno málem pokazil.

„To nemůžeme přijmout. Chci se před svého boha postavit a říct mu, že jsem svůj život prožil se ctí.“ jeho slova všem zmrazila úsměv na rtech, dokonce i našim nepřátelům.

„Jasně. To já také,“ pronáším hlasitě, „nerada bych mu to však říkala již zítra.“ Jsem hrdá na to, jak jsem Dalimila setřela. On se však lehce nedá a stále nám kazí jednání.

„Nechci jejich krvavé peníze, nebudme stejní jako oni.“ nemá šanci nás přemluvit, možná kdyby s námi byl déle, ale takhle ne. Do rozhovoru se zapojil i Luis, samozřejmě proti Dalimilovi, ukáže mu zlaták a hlásí: „Vidíš tenhle můj peníz? Je zlatý a nikde na něm žádnou krev nevidím.“

Peníze jsem tedy přijali, jen Dalimil je odmítl. Jeho výplatu jsme si rozdělili mezi sebe. Vypadá to, že je uražen. Snad nepočítá s tím, že přestaneme pátrat? I když možná ano. Zatím ještě nikdo z nás není naplno rozhodnut. Nyní už se konečně snad vyspíme, dnešní den byl opravdu náročný.

Venkovem nás provede Luis

Druhý den, hned ráno jsme se rozhodli, že vyrazíme na venkov – alespoň na nějaký čas zmizíme z města. Výprava na venkov má dva důvody – budeme pokračovat v pátrání, ale opatrně a stejně musíme navštívit příbuzného nebohého Ignáce. Třeba vědí něco, co nám může pomoci.

Jelikož všichni jdeme pěšky, trvá nám cesta pár hodin. Procházka je to příjemná, ale poslouchat pořád žvanění Athiela, Dalimila a sem tam i Felis mi leze na nervy. Ještě, že mám sebou svého vořecha, ten mě poslouchá a je to moje spřízněná duše. Občas mu hodím nějaký klacek či ho jen tak proženu. Baví ho si hrát v přírodě, i když je to spíše městský pes. Jak by řekla Felis, jedná se o pouliční směs.

Procházku končíme u menší pastevecké vesnice. Zde žijí jiní lidé než ve městě. Jedná se mi s nimi hůře, nejsou totiž tak civilizovaní a zvyklí na vymoženosti doby. Ne, neříkám, že jsou to barbaři či burani, jen jsou jiní.

Okolo vesničky protéká potok a několik žen právě pere prádlo. Jedné z nich se ptáme na cestu k domku bratrance Ignáce. Chvilku přemýšlí, musíme tedy upřesnit, že hledáme Ignáce z města, který bydlel u brány. Potom už žena vše chápe a bez dalších průtahů k nám volá mladší, nepřilíš hezkou dívčinu. Jmenuje se Maruška a je prý dcerou Boráce, Ignácova bratrance.

Maruška nás vede za svým otcem, cestou z ní taháme rozumy. Felis ví na co se ptát a proto to nechávám celé na ní. Za chvilku už víme zase něco nového – za Anetkou, tak se jmenuje ta mrtvá dívka, sem chodíval cizí mladík. Jeho jméno je Petr. Anetka s ním před nějakým časem prý utekla. Museli se asi rozejít, protože nedávno se Petr znovu objevil u vesnice a začal se přátelit s jednou osamělou dívkou.

Hupky dupky a máme to. To se nám daří. Teď si na toho ptáka jen počkáme a zatneme mu tpepec. A až zjistíme, kdo jsou přesně ti vrazi, sejmeme je též. Vyptáváme se na další podrobnosti. Petr je prý celkem bohatý nebo tak alespoň vypadá. Světlovlasý a ještě ke všemu i celkem svalnatý. Takový ten dívčí idol. Jak nám to všechno dívčina vyprávěla, vzpomněla si ještě na jednu drobnost. Petr za ní chodí každých pár dní a procházejí se po okolí. Možná, že dnes opět přijde – to by se nám hodilo.

Je to tak, přišel. Ostatní odpočívají a já ukryt sleduji Martinu, tak se totiž další Petrova oběť jmenuje. V jednu chvíli se zvedla od potoka a vyrazila pomalu do lesa. Chvilku mi to trvalo, ale potom jsem si všiml ukrytého muže. Je opravdu pěkný, takový ten fyzický typ. Sleduji je, jsem ukryt a dávám si pozor na sebemenší šramot či zapraskání větvičky. V lese to není tak jednoduché, věřte mi. Nejdou nijak daleko, jen kousek od vesničky. Tam se usadí do trávy a povídají si. Tedy, on povídá a ona pouze naslouchá. Povídá dlouho, a ona dlouho poslouchá. Mele takové kraviny, že se mi z toho chce spát. Když už skoro usínám něco se stane, chystá se odejít. S dívkou se loučí, až teď mi to došlo. Na jejich schůzce je něco velmi divného – nechovají se k sobě jako milenci, ale jen jako přátelé. Petr nic nezkusil a dívka nedala najevo touhu, nic.

Probíhá loučení, to nemusím vidět, i když se nic zajímavého neděje. Risknu to a vydám se za Petrem. Musím o něm zkusit zjistit více. Felis to jistě dojde a vysvětlí to ostatním. Docela by mě zajímalo, jestli by se Dalimil, družinový čestmír, vypravil mě hledat a případně zachránit. Cesta lesem trvá několik hodin. Ví o mě, nebo neví?

Po několika hodinách dorážíme k zvláštní chatrči. Petr do ní vchází, já ležím na kraji lesa a vyčkávám, co se bude dít dál. Čekám a čekám. Čekám. Stále čekám. Už mě to čekání nebaví. Nic se neděje. Rozhodl jsem se jednat. Vytahuji jednu svoji specialitku, věc, která se jmenuje dýmovnice. Znalci vědí o čem je řeč a nezalci si to musí zjistit. Pomalu a potichu, jako už tolikrát, se plížím k chatrči. Již jsem u ní. Přemýšlím, zda mám riskovat a podívat se oknem. Již jsem se podíval, ale potom jsem si to rozmyslel – vsadím na jistou akci. Zvedám se, házím a trefuji se přímo do okna, jak jinak. Chvilku čekám a sleduji dým, který se valí z chatrče

všemi dírami. Už vyprchává a nic se neděje, to musím vyšetřit. Rychle vbíhám do chatrče a co nevidím? Nic nevidím, nikde nikdo není. Chatrč je prázdná. Prohledávám ji a přitom si všímám jediného živého tvora – u stropu je uchycen netopýr. Jakmile si všiml, že ho pozorují pustil se a uletěl. Nic jiného, co by stálo za řeč jsem v chatrči nenašel. Jediné, co zbývá, je vrátit se ke svým přátelům. Nejspíš už budou v hostinci ve městě. Při představě dlouhé cesty se mi protácejí oči a dělá se mi mdlo. Ale co, musím vyrazit.

Noc v hostinci, aneb poslední činy páně Lurtzovi

Konečně další večer. I dneska to bylo náročný. Sem se konečně vykokrhal z pelechu a hned sem narazil na makající kámoše. Tak sem se jich chytil a také si přivydělám nějaký drobný. No, vlastně sem se jich chytil až večír. Celej den lítali někde mimo město. Teď, si mě všichni vychvalují, že prej muj meč se jim bude hodit. Jen ten Luis tu není, to je dobře. Nemá mě totiž vůbec rád a já jeho taky ne.

Sedíme užíváme klidu a najednou se Luis vrátil, a to to vypadalo na večír do pohody. Krucinál, já mám smůly kopec. Jak se vrátil, všichni se zajímají jen o něj a on jim něco vypráví, taková nuda. Samej netopýr a chatrč. To ať si strčí za klobouk.

Jak tak vypráví o nějakým tom netopejrovi, někdo klepe na dveře. Felis otevírá a tam stojí voják ze stráže. Chvilku s ním něco řeší a potom rychle ustoupí ode dveří. Voják nás všechny zatýká – prej za zhárství a zlodějiny a vydírání. Toho je moc to bych si pamatoval. Všichni se ohrazují a prodlužují naše zatčení. Nemá to cenu a tak proskakuji oknem. Jenže ono je příliš těsné a tak jsem uvízl. Snažím se procpat, času je málo. Oblečení i rám praská a já stále vězím v okně. Najednou ucítím bodnutí, palčivá bolest. Panikařím, šílím a prodírám se oknem. Rachot, praskání a chaos. Padám na ulici. Až později zjišťuji, že to byl Luis a bodl mě nějakou jehlicí do řitě.

Utíkáme městem, vede nás Luis, nevím sice proč, protože i já se tu vyznám. I když ty uličky, kterými nás táhne nejsou nic pro mě. Na ulicích je vidět dost vojáků, to je kvůli nám? Utíkáme, nějak se motáme a asi nás dostanou. Už to vypadá mizerně. Když už jsme skoro v pasti, otevírají se dveře a nějaká malá holka nám kyne ať jdeme dovnitř. Luis si viditelně oddechl – on to snad plánoval.

Nevím, kdo to naplánoval, asi je to zrada – v domě sedí nějaký voják. Oni ho znají, prej je to Lukian. Ten už jim pomohl – dával jim informace a je na naší straně. Proč asi?

Chvilí se dohadují a potom nám dává Lukian návrh – když mu dáme nějakou menší hotovost tak nám pomůže dostat se z města. Hej, von chce deset sluncí za to, že kontaktuje lidi, co nás dostanou z města. To je vydřiduch. Kde mám vzít tolik peněz? Jak s ním Luis a Felis smlouvají, zjišťují, že nám může sehnat i nějaké informace o baronu Peckovi. Ten má prej prsty v zastavení vyšetřování vraždy té holky z lesa. Za to ale chce patnáct sluncí. Snad to nějak dáme dohromady. Athiel a Felis to prej zaplatí a časem si to vyberou. Jde totiž vo to, že tenhle baron měl syna a ten již před lety zmizel. Jak si domyslíte, jmenoval se Petr. To je náhodička, vidíte?

Jakmile sme zaplatili, Lukian vodušel a my čekáme. Neutekla více než hodina a do našeho domu se dobejvá nějaký chlap. Von teda jako slušně zaklepal a vstoupil. Je divnej takovej ten hubenej, ale vostražitej týpek. Prej víme kdo mu o nás řekl a von má pro nás nabídku. Tak sem s ní.

Cesta z města vyprávěná Athielem

„Lukian mi řekl o vaší potřebě z města. Mám pro vás nabídku. My budeme prospěšní vám a vy nám.“ vysypal ze sebe rychle neznámý muž. Posílá ho Lukian a tím se všechna naše nedůvěra rozplynula. Možná ne Louisova, ale moje ano. Když je člověk na palubě tak dlouho, jako já, naučí se některým lidem věřit rychle.

„Tak sem s ní,“ jde přímo na věc Luis, přesně jak je jeho zvykem. Sám haní jiné rasy, hlavně nás temné elfy, ale on sám není o mnoho lepší.

„Nebudeme chodit kolem horké kaše, to je správné.“ odpovídá neznámý. Jemu se snad to Louisovo jednání líbí. Kam jsem se to dostal? Je oprava můj hon za Vostřákem pro mě tak důležitý, že musím pracovat s těmito lidmi?

„Dobře,“ přitakává a pokračuje muž, „mám pro vás tuto nabídku.“ dramaticky se odmlčel.

„Cesta ven z města vede přes stoky. Nejsou hlídané, protože patří nám. Jenže teď máme problém dostávat se z města i do města. Jak jistě víte, stoky jsou plné odpadků a jiného dalšího neřádstva a teď se nám tam navíc usídlil i nějaký chapadloovitý potvoraček. Ten žere vše na co přijde a pohybovat se stokami je nebezpečné. Když ho zlikvidujete a uvolníte cestu ven, můžete ji nějaký čas zdarma používat. Co vy na to?“ odhalil muž celou svoji nabídku.

I přes nějaké další výhrady a upřesnění jsme jeho nabídku přijali – ve městě není bezpečí. A navíc zjistíme cestu jak se dostávat do města i z města. Prý to ale smíme využívat jen několik dní.

Vstupujeme do kanalizace. Všude je přímo odpudivý puch, smrad a zápach. Odpadky, možná i nějaká hovna a mrtvá domácí zvířata. Tady bych se ničemu nedivil. To jsou ty pravé vynálezy civilizace, zlaté moře.

Postupujeme jednou chodbou, chlápek nás varoval, že potvora je v rozšířené chodbě, v místech, kde je velké množství odpadků. Takže zatím není potřeba dávat takový pozor, i když věřím tomu, že Luis je ve střehu pořád.

Rozšířené místnost se dá poznat na dálku – podle ohromného zápachu. Jsou v ní hromady odpadků až ke stropu. Voda na podlaze je zde skoro pevná, tak je znečištěna. Musíme si dávat pozor, jistě jsou zde nějaké tůňky. Rozhlížíme se po budoucím bojišti. Všichni jsou nervozní – Luis má připravenou kuši, Felis luk, já meč a Lurtz svoji šavli. Je ticho, rušené jen zvuky tekoucí vody. Nic se neděje, proto vstupujeme dovnitř. Jen tak se rozhlížím po hromadě odpadků, jestli neuvidím něco zajímavého. Vidím. Vidím krátký meč. Opatrně jdu k němu, je v hromadě odpadků, kde jinde by tady asi byl, že? Prohlížím si jej, není ani příliš poškozen. Jen je špinavý a narezlý. Zatímco se zabývám mečem, na Lurtze zaútočilo ohromné slizké chapadlo – ještě, že je ode mě tak daleko.

Luis se rychle otáčí a střílí z kuše, příliš pomalu. Felis jen vyčkává. Je opatrná, tato dívka. Chapadlo zmizelo pod hladinou vody. Výborně, jednu tůňku jsme již našli. Nikdo se k tomu místu nepřibližuje. Je až s podivem, jak nikoho nenapadlo rychle proběhnout a dostat se z města a samozřejmě porušit další dohodu. Říkají si Vyhnanci a já již vím proč.

Chapadlo znovu útočí, Lurtz mu uhýbá a Luis do něho střílí šipku. Tentokrát byl úspěšný. Já stále čekám, zjišťuji každý detail našeho bojiště abych mohl následně promyslet každý svůj krok.

Ještě chvíli se takhle objevují chapadla a napadají převážně Lurtze, potom však dochází ke změně. Luis, který hledal co nejvýhodnější pozici pro střelbu se přiblížil k jiné hromadě odpadků. Když nedával pozor, vynořila se z hromady opravdu odporná nestvůra a několika chapadly na něho zaútočila – snažila se ho povalit a vtáhnout do hromady odpadků.

Luis, ač zasažen několika chapadly vše ustál a povedlo se mu dostat z dosahu nestvůry. Felis stihla za tu dobu zamířit a vystřelit šíp přímo do těla nestvůry. Já i Lurtz jsme se přiblížili a pokusili se do nestvůry sekat. Sem tam jsme ji zasáhli, někdy zasáhla ona nás. Boj to nebyl těžký, zažil jsem již těžší, na palubě Vostřákovy lodi.

Jakmile se nám povedlo nestvůru zlikvidovat opustili jsme stoky, dokonce i meč jsem tam nechal. Ne svůj, ten krátký. Až teď si Luis uvědomil, že v hostinci zapomněl lanu. Utíkat rychle se nevyplácí. A nebo musí být jeden připraven. Ten, kdo s takovými to problémy nepočítá vždy někde něco zapomene. Doufám, že se Luis ponaučí a nebude se kvůli tomu lanu zlobit na všechny okolo sebe.

Venku z města a další informace nám prozradí Luis

Tak jsme to zmákli, pohoda. Potvora nebyla náročná, jen špinavá. Jakmile sme se dostali kousek od stok, musíme se umýt a očistit. To není tak jednoduché, ale co už.

Na rozcestí stojí děvka. Pravá a nefalšovaná děvka mimo město. To snad není možný. A já zrovna nemám tolik prachů ani času. Ne, kecám, jen času.

Jakmile nás spatřila rozběhla se k nám, tato žena je opravdu živočišný typ – sukně i vlasy vlají, prsa se natřásají. Paráda. Jakmile k nám doběhla, ještě zadýchaná spustila: „Jste to vy? Ti Lukianovi přátelé?“

„Jasně, to jsme my.“ rychle s ní začal mluvit Luis. Athiel na ní jen zírá a Lurtzův výraz se ani popsat nedá.

„Tak jo. Mam pro vás nějaký informace. Prej už to máte cvaknutý, takže se s tím nebudeme zdržovat, jasná páka?“ povídá tato povětrná ženština.

„Ano, samozřejmě. Madam.“ Povídá jí Athiel, viditelně unesen jejím zjevem. Copak ten temnej šupák ještě nikdy neviděl prachobyčejnou děvku?

„Prej ste chtěli vědět nějaký info vo synovi baronoa Pecky. Není toho moc, prej asi před pěti lety zmizel, když byl vyloučen z čarodějský školy.“ Vyklouzla tato veledůležitá informace děvce.

„Jo a ještě. Když mi dáte nějaký peníz, sama vám povím, něco navíc.“ Zkouší to na nás, zpropadená děvka.

„Tady máš krasotinko,“ hází jí Lurtz jeden ze svých posledních zlatáků.

„V chudinském čtvrti, tam kde končí stoky je takovej dům. V něm bydlí paní Selma a ta se stará vo holky ulice. Slyšela sem něco vo tom, že mrtvá holka, co jí v lese našli tam nějaký čas taky žila.“

„Sakra, jak se to ta kurva mohla dozvědět?“ Pomyslím si, ale jen se na ni usměji, přihodím jí další zlaták a řeknu: „To je výborné, děkujeme vám milá paní, velmi jste nám pomohla.“

To je fakt pěkný, tohle. Co se dá dělat, musíme zpět do vesnice. Alespoň políčíme past na světlovlasého svůdníka ženských. Nejsm si jist, zda jsme udělali dobře, že jsme se do tohoto nechali navézt. Nějak se nám to komplikuje a je to dost nebezpečné.

Kousek příběhu od KimoRa

Družinka se nám vypravila zpět do vesnice, prý počítat si na světlovlasého Petra. Zatím nevědí, že ti s jejichž pomocí zradili svého zaměstnavatele jim připravují past, peníze měli jen uspat jejich ostražitost.

Sám Dalimil, družinou pojmenovaný jako Čestmír si vyhledal Arslana a vrátil mu zálohu, pravý důvod však neřekl.

Nyní máme tedy zamotanou situaci, všichni někam směřují, jedni budou muset zemřít, jejich střet už se blíží, ale i hlavní viník má již na kahánku – družinka si začíná dávat pět a pět dohromady. Jakmile však dorazili do vesnice, rovnou šli za dívčinou do lesa. Všichni se schovali a sledovali je – bylo to opravdu tak, jak jim říkal Luis – nic se nedělo, jen si povídali. Luis se ukryl jinde a to neměl dělat, nevím, čím to byl nápad – zda Athielův či Lurtzův, ale tito dva mladíci neotesaní se rozhodli přerušit idylickou schůzku a to opravdu dělat neměli.

Athiel s Lurtzem vyšli na palouk, a hned se vydali ke skupině. Petr, ten podezřelý, se zvedl a vydal se jim naproti. Nic zlého netuše došla dvojice dobrodruhů až k němu.

„Jen jsem na tebe kouk, stůj jak solný sloup!“ zaburácel Petr a dotkl se Athiela, ten cítí, jak i proti své vůli jeho svaly tuhnou. Stejný postup se opakoval i s Lurtzem. I jeho svaly odmítly odpovědět na jakýkoliv podnět. Nyní se Petr zatvářil opravdu spokojeně a začal si s dobrodruhy povídat.

„Co tady pohledáváte?“ položil přímou otázku

„Nic, jen se tak procházíme po lese.“ výsměšným tónem mu odpověděl Athiel.

„Vážně? Nemyslím si, že se někdo prochází bezcílně po lese. Vím o vás to, že možná hledáte mě.“ Nenechá Petr zamluvit téma, které začal.

„Ale ne, to není pravda. Opravdu se jen tak procházíme.“ Znovu odporuje Athiel a tón hlasu, který k tomu používá by urazil i mouchami okousaného jedince.

„Dobře, jak myslíš mladíku,“ Petr se ho dotkl přímo uprostřed čela a povídá „Jak tu s tebou mluvím, lži se bojím. Hned teď mi řekni čistou pravdu!“

Kouzlo však nemělo ten správný efekt a Athiel zkusil znovu provokovat posměšným tónem, ale Petr se již rozčlilil: „Co si o sobě myslíš? Lůzo! Nad mojí urážkou se vytrácej, na ty lůzo a z očí krvácej!“ A opravdu, z Athielových očí vytekla první kapka krve, jeho obličej se zkroutil do bolestivé grimasy. První kapka je následována druhou, třetí a další a další. Athiel krvácí z očí a jistě mu to není příjemné.

Lurtz je radši zticha, ale Luis se na to nemohl dívat a opustil svůj úkryt v lese. Jak se tam objevil, dívčina se lekla a zapištěla, mladý čaroděj Petr se otočil a připravil se k odvetné akci. „Počkej, nečaruj. Jmenuji se Luis a chtěl bych s tebou mluvit.“ Zkouší Luis nějak pozdržet čaroděje.

„Nejsem žádný vesnický pytel, Luisi, jsem tvůj nejlepší přítel!“ Čaruje však mladík. Na Luisově tváři se rozlil úsměv a on volá na Petra: „Ahoj kamaráde. Neusíš se mne bát, nic proti tobě nemám a vím, že i naše pitomé podezření je mylné.“

„Ale,“ nepříliš se podiví Petr „jaké podezření máš na mysli brácho?“

„No, přece to s tou mrtvou holkou a tím zabitým vojákem. Vypadá to, jako kdybys všechno inicioval ty sám. Dokonce jsi přece synem barona Pecky, ne?“

„Ne, nejsem.“ rychle odporuje Petr „jmenuji se Krut Vendigo a jsem svým vlastním synem i otcem. Jsem svým vlastním předkem, současníkem i potomkem.“

Nevím, jestli Krut pochopil to, co řekl, ale Luis to viditelně nepochopil. V příjemném a přátelském rozhovoru strávili další příjemné minuty, Athiel zatím krvácel z očí a Lurtz se jen modlil, ať stejný osud nepotká jeho. Nevím, na co všechno Luis myslel a proč nechal Athiela tak dlouho trpět – ale nakonec zkusil uprosit Kruta aby svá kouzla zrušil a nechal je odejít. Ten mu vyhověl, co by neudělal pro svého nejlepšího kamaráda a tak se celá družinka vypravila zpět, do města. Plán je jasný, musí se na to odjít – návštěva Selmy a uvidí se jak to u ní funguje.

Felis v domě pro zkušené

Jsme zase ve stokách pod městem, tohle není dobré prostředí pro dámu z dobré rodiny, jakou bezesporu jsem. Já s Luisem se vypravíme do domova pro „dámy“ a Athiel se zbytek zde musí posečkat. Bohužel to neudělali, ale o tom až dále.

Dům nebyl problém najít, dovnitř jsem se dostala lehce – poprosila jsem o nocleh. Stará dáma, která se mi představila jako Selma vyhlíží mile a sympaticky. Nevypadá jako žena, která posílá dívky na smrt. vysvětlila mi pravdila domu – dívky se zde učí slušnému chování, stolování a podobným věcem, potom je Selma pošle pryč – vybere jim nápadníka. Většinou je to daleko od města, aby je nikdo nemohl poznat. Hodně se mě vypytovala, kdo mě sem poslal, řekla jsem, že jedna známá z ulice. Podívala se na mě velmi divným pohledem, ale nic neřekla.

Pokoje jsou po dvou, dostala jsem jej s dívkou, která za pár dní odjíždí. Mluvili jsme spolu, úzkostlivě dbala na dodržování všech pravidel domu. Od ní jsem se dozvěděla mnoho zajímavého – každých čtrnáct dní domov opustí jedna dívka a provdá se za vlivného muže. O dívkách již většinou nikdy nikdo neslyší, ještě aby ano, když se vdají za šlechtice.

Seznamuji se s ní celkem rychle a tahám z ní rozumy, jak se do domu dostala. Zjišťuji, že to není žádná povětrná ženština, ale vesnické děvče, jako většina ostatních. Prý se zamilovala do šlechtice a musí se tady převychovat. Jakmile se naučí správným způsobům, její milý ji uvede

ke své rodině a ožení se s ní. Další informací, kterou od ní zjišťuji je podoba jejího milého – vypadá jako Vendigo, či Petr. Nevím, který je který.

Budu muset pár dní počkat a zjistit, kdo si pro ni přijede a kam ji odveze. Kradu si kousek papíru a nenápadně píše dopis pro Luise. Potom vysílám svého tlustého přítele i s dopisem. Snad jej doručí v pořádku, ale na Tygra je vždy spoleh.

Během oněch tří dnů se seznamuji s celý domem, je to tady úžasné – dívky se naučí chování, čtení, vyšívání...potom si pro ně přijede bohatý nápadník a ony s ním odjedou.

Dnes je velký den mé spolubydlící – pokud si pro ni přijede náš hlavní podezřelý asi umře. Vím, že ji to nemám mít za zlé, ale je to hloupá slepice z vesnice. Všechny musíme být v pokoji, když odjíždí, ale já se nenápadně plížím domem abych jej zahlédla a povedlo se mi to. Opravdu je to Petr, syn barona Pecky. A spojila jsem si pět a pět a výsledek je tento: Petr a Krut jsou jedna a tatáž osoba. Nevím, kdy došlo k přejmenování, ale stalo se tak.

Sbohem Lurtzi, odpočívej v pokoji

„To sem to zase jednou vymyslel, fakt že jo. Sedím si zavřeném v lochu a nevím co semnou bude. Můžu to tušit, ale nevím to jistě. Sem skurut, obviněnej ze spousty věcí, který sem ani nespáchal nebo jinak, který sem v tomhle městě nespáchal.“ Tyto a podobné myšlenky se honili Lurtzovi hlavou celou dlouhou noc.

Soudce v černém taláru byl neúprosný, jako zázrakem Lurtz jeho poslední slova neslyšel – došlo mu to až o mnoho déle. Až, když viděl šibenici, viděl vojáky i davy lidí.

Eskorta ho dovedla k šibenici na věžeňském dvoře, lidé na něho křičely neslušnosti a těšili se na jeho konec. Rád by jim něco řekl, ale nějak nevěděl co. Počítal s tím, že jednou zemře, ale takhle brzy? Takhle na šibenici?

Ne, s tím nikdy nepočítal. Ani on, ani nikdo z jeho příbuzných. Marně mu tenkrát šaman říkal, nechod' hochu, nic dobrého tě ve světě nečeká. Šel a dočkal se.

Již brzy bude viset, bude se houpat a v kalhotách bude mít naděláno.

Kat mě bere, dává mi na obličej něco z pytloviny. Já to nechci, ale neumím mu říct nic než se jen odevzdat do jeho rukou. Nohy mne neposlouchají a navíc stoupám po žebříku. Už ji mám, už ji cítím, oprátku na krku.

„Krucí, tohle nebude hezký, aspoň se na to nemusim koukat“ stihnu si ještě pomyslet a potom už nic, šklubnutí, jásot a konec.

Ráno ve stokách a Athielův odchod

Další den, ve městě jsme se asi ukazovat neměli, zase se mi ztratil Lurtz. Kdo by to do něho řekl, že má takovou smůlu? Jsem zvědav, jak to půjde dál – takhle jsem si to nepředstavoval – žádnéj Vostřák, spaní v kanálech, málo prachů a nic moc. Asi je brzy opustím, tohle mě fakt nebaví.

Athiel se rozhlédl po svých dočasných přátelích, myšlenka na odchod v něm zrála již nějaký čas a nyní konečně přišel čas sklizně. Již se chystal promluvit, když k nim dorazil temný elf. Temný elf a ještě ke všemu na tajném místě – Luis byl okamžitě ukryt se zbraní, Felis se připravila – stejně jako ostatní. Zato Athiel byl rád a s novým příchozím se přátelsky přivítal. Slovo dalo slovo a družina se rozšířila o dalšího člena – Armela. Inkvizitoři by byli rádi, rovnováha zůstala neporušena – přišel čaroděj Armel, Lurtz zmizel a odešel Athiel a místo něho se objevil Ithien, šlechtic rodu temných elfů.

Tak jednoduché to zase nebylo, ale neplýtvějme papírem – příběhu je do konce ještě velký kus.

Ithien přišel s zajímavou zprávou – Lurtz je prý mrtev. Byl oběšen ve městě. Snad i Luis toho nebohého skuruta politoval, kdo ví. Na druhou stranu, možná by Luis byl rád v kůži kata, Který Lurtze oběsil, měl by se nad sebou zamyslet – třeba přijde situace kdy jeho přátelé podpálí hranici, kde on bude jako odsouzenec...jednou...někde.

Velmi podivný Felisin rozhovor

To bylo zase ráno, samé dobré a lepší zprávy. Ironie. Lurtze je mi upřímně líto, ale asi by mě s tím svým kvichem bránil v rozletu. Teď nám tedy zbývá prozkoumat chatrč, kde se Louisovi ztratil ten mladík a případně zkusit prohledat místo, kde byla nalezena mrtvá holka. Tam asi moc stop nebude, ale kdo ví – příroda je mocná čarodějka. Stejně jako láska, s tou se dokážou věci.

Prohlídka chatrče nikam nevedla, takže dnešek je čím dál povedenější. Bolejí mě nohy a ještě musíme dlouho chodit. Zbývá nám prohledat místo, kde byla nalezena mrtvá dívka – les je tam řidší a možná tam budou nějaké stopy. Uvidíme.

Na místě nálezu cítím vůni hub. To mě přivádí k jisté myšlence, ale ostatní to nesmí vědět ani vidět. Rozhlížím se, hledám. Hledám svoji myslí, snažím se navázat na matku přírodu, na esenci samotného lesa a jeho moudrost. Hledám jen jeden drobeček a ten nacházím. Jmenuje se Koloděj a roste nedaleko – nádherně všem ukryt.

Klekám, s údivem si prohlížím nádherného hříba - na svoji velikost je zachovalý, obklopuje ho zvláštní aura, až mě mrazí v zádech. Opatrně se ho dotýkám, hladím jeho klobouk a myslím na krásu přírody, na šťastný les a podobné věci. Zde nemají jiné myšlenky místo, je těžké udržet pozornost, ale v zájmu naší věci musím.

Po chvíli se moje mysl rozmlží, slyším zvláštní věci a také hluboký, vrzavý hlas. „Co žádáš?“ ztěžka formuluje. Výborně, povedlo se mi navázat spojení s hříbem.

„Zdravím tě, pane. Tebe, který jsi duší lesa a máš své oči všude. Prosím o trochu shovívavosti a pomoci.“ Pravím uctivě. Nevím, kdo by se v téhle situaci mohl chovat neuctivě.

„Žádej!“ burácí hluboký hlas v mé mysli a rezonuje mi v uších.

„Nedávno byl v tomto lese nalezen zmařený život mladé ženy lidského rodu. Prosím tě, pane, mohl bys mi napovědět, co se zde stalo?“ uctivě prosím, nikoliv ponížene – příroda nemá ráda slabé.

„Jedna z bytostí v tomto lese vyprávěla jiné bytosti zajímavý příběh. O širokém a vrásčitém muži lidského rodu. Ostře páchl a navíc se potácel. Tlačil věc s jedním kolem a na něm byla naložená lidská žena, jejíž život byl zničen.“ Huhlal mi starý Koloděj přímo do mysli.

„Děkuji ti, Moudrý. Řekl jsi mi víc než dost a mnohé vysvětlil, prosím, žij zde v míru a pokoji.“ Rozloučila jsem se s ním nejuctivěji, jak jsem dokázala. S lidmi jedním jinak, lidé jsou pouze nástroj, lidé jsou slabí a to příroda nemá ráda. Musím být silná, musím se dostat na vrchol. Přesto musím projevit respekt přírodě.

O pasti se dozvídá Luis

Když se ta drnda Felis vrátila, vyprávěla velmi zajímavé věci, to nevím, kde na to přišla, ale vypadá to pravděpodobně. Potom musí mít chlápek svoje sídlo někde poblíž. Ithien se hned ozývá, ví hovno, ale už se projevuje – prý ten popis sedí na městského hrobníka.

„Heleďte se, to vypadá, jako kdyby v tom městský hrobník jel taky.“ Povídá Ithien.

„Ale proč? Co by z toho kdo měl?“ Ptá se ho Felis, nechápajíc.

„Přemýšlej trochu,“ kárá ji Luis, ale sám zvědavě kouká na Ithiena.

„Napadá mě to asi takhle – pokud hrobník mrtvolu vozí, nebude to příliš daleko. Musí být podplacen a tajně je pohřbívat na hřbitově. Je to sice zbytečně složité, ale může to tak být. Proč tuto jednu nechal tady?“ pokračuje Ithien ve svých myšlenkách.

Nikdo z nás mu nedokáže odpovědět a tak pokračujeme v cestě. Nevíme sice kudy, ale prostě budeme hledat něco zvláštního.

Jdu kousek vpředu, jak je mým zvykem. Dávám pozor na cestu a všímám si podivného muže, vypadá to, že na někoho čeká. Jakmile jsem se přiblížil, všiml si mě - to je zvláštní.

„Zdravím tě, Luisi.“ Začíná muž a dál pokračuje: „Jsem jedním z hledačů, nemusíš mít strach. Na vaši hlavu byla vypsaná odměna, ale hledači se rozhodli vás nelovit. Obvinění se nám zdají křivá, ale váš přítel byl chycen a oběšen ve městě.“

„A co po mě chcete?“

„Ve městě se rozneslo, že jste přijali peníze od nepřátel a hned svůj koupený slib porušili. Podvedli jste svého zaměstnavatele, dokonce své nepřátele. Takhle si nezískáte dobrou pověst, nikdo vám nebude věřit. Je to chytré, ale není to příliš dobré. Pokračujte touto cestou, vaši nepřátele tam na vás čekají – zbavte se jich ať vás nemohou dále zostouzet. Nyní musím jít, vaši přátelé se již blíží.

Ani mi nestihl říct, jak nás našel zrovna na tomto místě, mohli jsme jít mnoha jinými směry...

Nepřátelé a Dalimil

Luis už na nás čekal a řekl nám vše o připravované pasti. Nebylo toho moc, ale asi nám to pomůže. Konečně jsem jim mohl vyčíst chybu, kterou udělali, když přijali peníze. Mám svoji čest a již jsem se k jejich selhání nevracel. Nechci si zbytečně dělat nepřátele dřív, než zjistím jestli by z nich nemohli být moji přátelé.

Na skupinku protivníků jsme narazili brzy. Čekali na nás. Ithien se snažil vyjednávat, ale jejich čaroděj ho rovnou napadl – magií. Rozhořela se krutá bitka, nebudu se zabývat krvavými detaily, třeba vám je popíše někdo jiný. Tohle bylo vraždění z důvodu prospěchu, nejraději bych na to zapomněl. Nepřátelé padli a my jsme pokračovali dál v cestě životem.

Po nějakém čase jsme dospěli ke strži, v ní se nacházela věžička a pár hospodářských stavení. Opatrně jsme to prozkoumali, tedy vlastně Luis to prozkoumal. Opravdu je to sídlo Petra alias Kruta. Nikde nenašel vchod a tak se k nám vrátil. Začali jsme jednat o našem dalším postupu. Vrahy kapitána Revlina již máme a jít do sporu se šlechtickým synkem, i když vrahem se nám moc nechce. Vracíme se do stok a přes Hledače dáváme kontaktovat Arslana.

Arslan a Ithien

Našel nás, další schůzka mimo město. Arslan je celkem sympatický, postarší muž jehož tvář zřetelně vykazuje žal. Nedivím se mu, kdyby jedna z mých sester byla zavražděna, také bych chtěl pomstu a smrt vrahů.

Povídáme si, vysvětlujeme mu vše. Podivuje se nad tím, do čeho se jeho bratr zapletl. Když o tom tak přemýšlím, vyřešili jsme dva případy, ale zapláceno dostaneme pouze za jeden. To je směla.

Vyplatil nás a rovnou nám přednesl další návrh. Hledači nám nabízejí místo ve své organizaci, ale je potřeba splnit pár úkolů. Prvním z nich je odstranění Kruta Vendiga alias Petra Pecky, syna vlivného barona z města. Zajímavé, že zrovna Arslan použil druhé jméno, jako kdyby nevěděl o koho se jedná.

Dlouho se o tom dohadujeme, všichni kromě Luise jsme pro přidání se k hledačům, Luis zůstane na volné noze. Asi nechápe, co mu spolupráce s touto organizací může nabídnout. Možná to chápe, ale má jiné plány – poslední dobou se tváří velmi tajemně a má nějaké soukromé jednání s hledači.

S Arslanem doladujeme poslední detaily, pracovat budeme zadarmo, ale nechá nám z města doručit nějakou výbavu. Alespoň něco. Po zbytek dne si odpočineme a zítra po ránu vyrazíme.

O Armelovi a jeho podivuhodném příteli

Je ráno, celý den utekl tak nějak rychle. Víím, že musím na své nové přátele nějak zapůsobit nebo je budu muset opustit a Ithien se mi zamlouvá, navíc je stejné rasy jako já a to se vždy hodí.

Felis se odebrala s tou svojí tlustou kočkou někam do přírody. Luis si připravuje výbavu, Dalimil se procvičuje v šermu a Ithien spí. Já mám jiný úkol, ale potřebuji být o samotě. Mým plánem je zkusit něco nového, povolat si svoji spřízněnou duši, střípek sebe sama. Nenápadně

se vytrácím, v uších mi znějí Louisova slova: „A už se nevracej.“ To určitě nemyslel vážně nebo ano?

V lese je klid, jsem sám a tak si sedám pod strom. Připravuji svoji mysl k náročnému úkonu a pak se již jen soustředím. Svět se mi ztrácí, přestávám jej vnímat – ale objevuje se jiný svět. Nový svět je plný stínů, odlesků duší i jiných věcí. Příliš tomu nerozumím. Nevadí, mým úkolem není se kochat cizostí světa, mým úkolem je vzít si co mi po právu náleží. Ano, můj talent je mé právo.

Zaměřuji svoji mysl na jeden z mnoha tvorů, odrazů či duchů – nevím jak to přesně nazvat. Cítím, že jsem upoutal jeho pozornost, ale co dál? Jeho křídla se ozývají nad mou hlavou, čeká. Jsem nejistý, co teď?

„Zdravím tě!“ pronáším důrazně a jsem udiven jak cize můj hlas zní.

„I já tebe.“ Odpovídá mi prazvláštní tvor, cítím z něho zvláštní spřízněnost.

„Rád bych aby ses ke mně přidal.“ Navrhuji.

„A co za to?“

„Svobodu v jiném světě, přítele a vědomosti. Moc.“

„To zní lákavě a já to přijímám. Staniž se mým novým pánem a ochráncem.“ Pravidl tvor a svět kolem mě se rozplývá. Chvilku trvá, než se vrátím do svého těla, ale potom je vše v pořádku. Uslyším zakrácání, nedaleko mě sedí havran a pozoruje mě zvláštním pohledem. Beru sílu svojí mysli a zdravím ho myšlenkou. Zaslechl ji a odpovídá. Výborně, mám nového přítele.

Potkává nás Smůla

Všichni jsme se sešli a vyrazili na cestu ke Krutově věži. Nelíbí se mi to a Tygr je také nervózní. Dalimil mého kocoura zase zlobil. Jednou se mu to nevyplatí. Živě si pamatuji svůj pocit, když Grom hodil Tygra do vody – popadla jsem kopí a vrazila mu jej do prsou. Ještě že to byl Grom a ne třeba Ithien.

Putujeme lesem, příroda je tak krásná, tak nezávislá na společnosti lidí. Přemýšlím o sobě, jsem zvláštní – chci žít mezi lidmi, mít moc, peníze a psotavení, ale zároveň miluji přírodu pro její klid, dobrotu a laskavost a ano, i pro její tvrdost a neúprosnost. Lidé v přírodě umírají, já v ní vzkvétám. Stejně jako bych vzkvétala získáním šlechtického titulu, hezkého muže a peněz.

Jsmo nedaleko věže a vidíme zvláštní postavičku. Pokud ji mám popsat jednoduše – malá a ošklivá. Trošku složitěji? Malá, ošklivá, křivozubá, křivoruká, šilhavá a nesympatická, takový chodící plaz. Jde k nám, to máme ale smůlu.

„Ahojte všichni ve spolek.“ Zdraví nás bytost s neupřímným úsměvem. Všichni na pozdrav odpovídáme a Luis začíná se svojí podezřívavostí.

„Kdo jsi?“ ptá se důrazněji než by musel.

„Já jsem já.“ Odpovídá skříteček.

„Chci znát tvé jméno a co tady děláš.“ Luisův tón hlasu se mi nelíbí.

„Mé jméno jest Smůla,“ nikdo mu nevěří „a jdu od jednoho k druhému. Každý, kdo mě potká ztratí štěstí.“

„A to ti jako mám sežrat?“ Ptá se Luis agresivně a posměšně. Úplně cítím, jak pod pláštěm hledá kuši. Tohle nedopadne dobře. Mám z skřítky divný, ale opravdu divný pocit.

Bum. Na Luisovu hlavu dopadla šiška. „Věřte nevěřte. S radostí se k vám přidám a vše vám dokážu.“ Rozhoduje se přec. „Neeee!“ sborově se ozývá. Dokonce i Luis se přidal.

„No, to máte smůlu. Já se k vám přidám a ukážu vám, co umím. Jednoho jsem opustila a potřebuji nového.“

„Tak se přidej ke mně, prosím.“ Náhle zazněl Dalimilův hlas. Všichni si oddechli. „Čestmír je blbec.“ Říkám si, ale lepší on nežli já.

„Ne ne ne,“ odporuje mu Smůla.

„Proč ne?“ nenechá se odbýt Dalimil

„Protože máš smůlu. A nerozčiluj mě nebo poznáš, co je to opravdová smůla.“

Dalimil chce ještě něco říct, ale Luis mu skáče do řeči „A to nám chceš říct, že štěstí je tvým sourozencem?“

„Aaaaa. Nevyslovuj to jméno přede mnou. To se mi nelíbí. Ještě jednou to řekni a poznáš moji moc. Takhle mi ubližovat, to se nedělá.“ Zkroutil se skřítkův obličejík, pokračuje však dál „A Smrt, následovaná nemocí, morem a dalšími věcmi jsou moji přátelé, neprovokujte mě!“

Vypadá to špatně a proto se snažím něco říct „Smůlo, když se k nám chceš přidat, navrhuji ti obchod.“ Pronáším významně. Pozornost skřítky se otáčí ke mně „Ano? A jaký?“ ptá se.

„Výhodný. Dej nám hádanku a když ji uhodneme, necháš nás at' dáme hádanku mi tobě a pokud ji uhodneš rozejdeme se. Pokud ji neuhodneš, vybereme ti osobu, za kterou půjdeš, přijímáš?“

„Si piš kočko.“ Evidentně potěšen odpovídá skrček.

„Začínám,“ chápe se Smůla své příležitosti a sype hádanku „Slepičky v kurníku sedí, jedna ne druhou hledí. Jedna řeže, druhá drtí. Všechny jedenkrát zajdou rudou smrtí. Co je kurník?“

Dlouho přemýšlíme, myslím si, že vím správnou odpověď a tak беру osud všech na svá bedra a odpovídám: „Ústa.“

„No jo no,“ našťavaně povídá Smůla.

„Teď je řada na nás. Neposlouchej, musím se s přáteli dohodnout na otázce.“

Smůla si ucpala obě uši a my se dohadujeme. Mluvíme tlumeně, rychle a důrazně. *(Jelikož se jedná o Smůlu, nikdo si nevšiml, že PJ jedním uchem poslouchá hádanku a už přemýšlí o odpovědi.)*

Tak jdeme na to. Dávám velmi těžkou hádanku, na kterou je dlouhá odpověď. Smůla jen vztekla a bezradně hledí okolo. Nelíbí se jí to, ale to není naše chyba. Vzdává se odpovědi a my vítězíme. Prozradím odpověď, skřítek se rozčiluje a nadává.

„Tak a nyní nadešel čas abychom ti vybrali oběť.“ Povídám vítězoslavně.

„Hahahaha,“ směje se Smůla „máte smůlu já jdu pryč. Máte smůlu a já vás neposlechnu.“ Se smíchem odchází do lesa. Všichni jsou nějakou chvíli nejistí a čekají, jestli se nestane něco špatného.

Dalimil dokončuje

Jak je mým zvykem, nebudu se rozepisovat o následném boji, ale bylo to kruté. Nejprve nějaká podivná bytost ve sklepech – oděná do kůže pokrývající cáry masa. Neptejte se mě, co to bylo, ale jistě to nebyl nemrtvý. Boj to byl krutý, rozhodla Felis, která bytost trefila šípem přímo do oka a usmrtila jí. Ale Ithien i Armel se vydali z velké části své síly.

Věž byla malá, prohledat ji nebyl problém. Brzy jsme narazili na čtyři dívky ve zvláštních křeslech – na hlavách měli cosi divného. Potom dorazil i čaroděj...boj byl rychlý – Luis jej bodl zezadu do krku, já udeřil mečem, Felis nabodla na kopí...neměl to lehké, ale měl to rychlé.

Potom nám zkoušel Ithien vysvětlit, co zde dělal a zde mu pomohl Armel – prý si vzpomněl na případ nějakého studenta z dobré rodiny, vyloučeného z čarodějné univerzity za studium zakázaných knih.

Prý zkoušel získat sílu ostatních lidí a přivlastnit si ji...nepovedlo se mu to a zemřel.

Únos

Vypráví Felis

Když jsme se vypořádali s Pěťou baronovic, vrátili jsme se na naši tvrz. Zní to moc pěkně – NAŠE tvrz. Raději bych říkala moje, ale kdo ví... Potřebuje ještě zvelebit, takže jsme se pustili do budování stájí, protože Ithien neměl kde ubytovat svého koně. Jen Luis pořád rochal něco v tom svém krcálku. Asi tři dny jsme ho neviděli až jednou zvolal z věže: „Někdo sem jde!“ Seběhl dolů a začal chrlit rozkazy: „Já a Felis do stílen, Ithien s Armelem otevrou.“

„Dobrý den, proč hned tak nepřátelsky? Kvůli mě nemusíte všechny mobilizovat a ty šipky ve střílnách taky nejsou nutné. Mé jméno jest Volod'a a přicházím s obchodní nabídkou,“ pravil rozvážně příchozí.

„No tak pojd'te dál, omlouváme se, že jsme vás vyděsili, ale to víte, na tvrz v lese hned dostanou zálsuk kdejakí pobudové. Musíme být ve střehu,“ vysvětlil rychle Ithien a pustil Volod'u dovnitř,

„Tak co ta prácička, je hodně cinkavá?“ zajímám se.

„Jdu od barona Wolfa. Unesli mu syna, za jeho nalezení nabízí šest set zlatých. Městečko, kde sídlí, je asi tři dny cesty odtud.“

„Šest set zlatých za nalezení nějakého šlechtického spratka? Jděte si sami, mám spoustu práce u sebe ve věži,“ s těmito slovy zalezl Luis do svého království.

„Už je docela pozdě večer, nechcete zůstat na noc? Vyrázili bychom ráno,“ zívnuł Ithien.

„No když mi nabídnete pokoj a postel, budu vám zavázán.“

„Pokojů máme dost, ale s tou postelí... Inu, Armel jistě rád přenocuje na seně a přenechá vám svoji jizbu,“ prohlásila jsem s úsměvem. Víím, že to vůči Armelovi nebylo moc pěkné, ale lepší, než kdyby dali na seno mě.

Po rozbřesku jsme vyrazili. Cesta utekla bez problémů, jen jsem trochu záviděla Ithienovi, že si veze zadek na koni a my musíme pěšo. Třetí den po setmění jsme spatřili mlhavý obrys hradeb.

„Stát!“ ozvalo se za námi. Z křoví vylezl pár vojáků. „Co chcete?“

Zamávala jsem řasami na toho, který měl nejvíc odznáčků na ramenou, usmála se tak mile, jak jen to po dlouhé cestě šlo, a zpěvným hlasem jsem začala: „Omlouváme se pane kapitáne, že vás rušíme v tuto hodinu. Rádi bychom do města na přespání, jsme po dlouhé cestě tuze unavení a komu by se chtělo spát venku, když pár metrů před námi leží město.“ Kapitán div nezačal slintat. Tihle vojáci jsou děsní tupci. Málokdo odolá mým svodům, ale u uniform bodují vždy, stačí oslovit desátníka kapitáne. Primitivové ješitní. Aspoň, že nás pustili do města. Ubytovali jsme se v hospodě Sběratel mincí. Celkem slušný lokál.

Ráno po hygieně vyrážíme na tvrz. Takhle by jednou mohla vypadat ta naše, až ji opravíme. Přivítal nás nějaký důstojník Balda. Vysvětlil nám spoustu věcí, jak se chovat a nechovat před baronem. To musí být pěkný náfuca, jestli jablko nepadlo daleko od stromu, tak potěš koště... Podle předpokladů. Baron seděl na židli. Chlapi padli na koleno, já se poklonila a Wolf vyštěkl: „Co chcete?“

„Jsme tu kvůli vašemu ztracenému synovi, Vaše Vznešenosti,“ řekl mírným hlasem Ithien, „potřebovali bychom znát nějaké podrobnosti.“

„Jo ták. Asi před čtrnácti dny vyrazil se svými dvěma společníky na lov. Dostal ode mě k narozeninám krásného bílého koně, tak ho jel vyzkoušet. Společníky jsme našli se skřetími šípy v zádech asi deset kilometrů od města. Vyšetřoval to místní hraničář, theurg a mystik. Přeberte si to, jak chcete, ptejte se, koho chcete. Když mi syna najdete a přivedete, dám vám šest set zlatých. Jestli už nic nepotřebujete, můžete vypadnout.“

„Nepotřebujeme. Děkujeme velice, Vaše Vznešenosti, uděláme pro nalezení vašeho syna všechno,“ rozloučil se Ithien. Všichni jsme jak trotlíci vycouvali ze síně a mocně si oddychli. Takovej tlust'och namyšlenej, co si o sobě vůbec myslí? I když, taky by se mi líbilo, kdyby přede mnou lidé poklekali a oslovovali mě Vznešená paní. Naše nohy zamířily do hraničářova domu. Snadno jsme ho poznali, jediná střecha, na které roste tráva. Pozval nás na čaj a vyprávěl: „Nu, našel jsem stopy tří koní, takže ho nejspíš unesli dva lidé. Jeli směrem do Šwertských hor. Tam žijí skřeti a jiné ohavnosti. Taky tam leží město Vojanov, ráj mordýřů, pašeráků a podobné svoloči. Pak začlo pršet a všechny stopy se zahladily.“

„Víte, že nám doteď nikdo neřekl, jak se baronův syn jmenuje a jak vypadá?“ sama jsem se podivila svému zjištění.

„Ha há, vopravdu? Jmenuje se Vilém. Je vysoký, dobře stavěný, tmavý vlasy, tmavý voči a narozdíl od svého otce i relativně přátelský. Pátral po něm ještě theurg. Prý se k němu nedostal, že je za jakousi bariérou či co, nebo mrtvý, ale mystik zase tvrdí, že žije. Bohové vyznejte se v tom. Magie, to nejni nic pro mě. Jó pořadnej lov, tak ten si užiju. Dáte si ještě čaj?“

„Ne děkujeme, už půjdem. Ale až Viléma najdem, určitě se stavíme a na nějakej lov vyrazíme. Moc vám děkujeme a nashledanou,“ rozloučila jsem se s Pepanem hraničářem.

„Jo, jo, tak to se budu těšit. Mějte a hodně štěstí, ať toho holomka najdete.“ Příjemnej chlap ten Pepan, škoda, že nemá titul nebo aspoň větší jmění. Pak jsme vyrazili za Theurgem.

„Dobrý den, Al Kaine, to by mě ani ve snu nenapadlo, že zde najdem tebe,“ pozdravil Ithien muže v pyžamu. Teda ono to asi nebylo pyžamo, ale podivný hábit s hvězdičkama a půlměsícema. Stejně tak vypadala i podivná vysoká čepice. Jak tohle může někdo nosit...

„Nazdárek Ithiene. Ale, je to tu docela útulné. Teď se ovšem nejmenuji Al Kain, nýbrž Mistr Trevor. Prosím, neprozrazuj nikomu mé původní jméno. Nechci být poznám určitými lidmi, chápeš. A teď k věci. Čemu vděčím za vaši návštěvu? Posad'te se, samozřejmě.“

„Vyšetřujeme únos baronova syna. Prý ses ho taky pokoušel vypátrat.“

„To ano, ale nenašel jsem ho. Nejspíš je ukryt v místnosti z materiálu, který odstiňuje mé signály.“ Moc jsem nerozuměla tomu co říká.

„A které materiály toto dovedou?“ Ithien mu asi taky moc nerozuměl.

„Hlavně zlato a olovo. Teď mě tak napadá, na úpatí Šwertských hor je klášter bohyně Estany – celý ze zlata. Tam by dost dobře mohl být, ale podle mě je už dávno mrtvý.“

„Ale mystik prý baronovi řekl, že mrtvý není,“ namítám.

„Mystik je šarlatán. Jste moc krásná, slečno Felis, a krása pomíjí, pozor na to. Jen se zeptejte mystika, jak dopadla Vilemína.“

„Kdo byla Vilemína?“

„Zeptejte se ho a uvidíte. Za chvíli přijde další zákazník, prosil bych tedy, jestli už nic nepotřebujete, abyste odešli. Hodně úspěchů při pátrání a na shledanou.“

Zamířili jsme k mystikovi. Ten nám akorát řekl, že Vilém jistojistě žije. Když jsem se ho zeptala na Vilemínu, děsně se rozčlil, pak se na mě divně podíval a mně začlo být nějak ouzko. Hodně. Skoro jsem nemohla stát. Bála jsem se, že mě proklel a já umřu. Naštěstí to brzy pominulo, asi se mi zvedl žaludek po té včerejší mastné placce. V hostinci nám hospodský řekl, že potřebuje, abychom mu dojeli pro pivo, ale že nikde nejsou vozy a snad že nějaký budou mít ve vesnici asi půl dne cesty od města. Vesnice ležela směrem ke Šwertským vrchům, a tak jsme souhlasili. Možná se i něco dozvíme.

Šli jsme, šli a šli. Proti nám jel skřet na povozu plném harampádí. Armel ho vzbudil: „Dobrý den příteli!“ Skřet div nespadol z kozlíku.

„Jejda, dobrý, co si přejete?“

„Nepotkal jste cestou tři jezdce?“

„Ne, jen dva. Hnusnýho chlapa a ještě hnusnější ženskou. Vypadla jak shnilá brambora. Jsem obchodník, nechcete něco koupit?“

„Máte provaz?“

„No jasná páka.“

Tak Armel koupil provaz a razili jsme si to dál. Hned, jak jsme minuli první stavení, se k nám přihnal tlustý chlápek celý červený.

„Viděli jste skřeta? Ukradl mi povoz, jsem obchodník. Zašel jsem si do hospůdky na jedno a skřet mi mezi tím ujel i s povozem!“

„No to je zlé, potkali jsme takového,“ řekli klidně Volod'a.

„Prosím přivezte mi ho, je to jediný povoz ve vesnici.“ A tak jsme šli zase zpátky, jinak bychom nemohli přivést pivo.

„Stůj skřete!“ zaburácel Ithien.

„Co zas chcete, hernajs?“

„Prý jsi ukradl ve vesnici povoz jednomu obchodníkovi.“

„To je kec, nic jsem doprkýnka neukradl, to je můj povoz! Já věděl, že po ňom hostinskej divně čumí!“ Volod'a se rozběhl do vesnice, že od obchodníka zjistí, co tam měl, zkrátka jestli nám nelhal.

„Tak co kdybys ten vůz otočil a ve vesnici to vyšetříme.“

„Nic otáčet nebudu!“

„Počkej, vím, jak dokážeš, že ten vůz je tvůj,“ dostala jsem geniální nápad. „Řekni, jak se jmenujou tví koně.“

„Já ti to pošeptám, jo? Je to dost divný. Jeden koník a Druhej koník.“

„Dobře a teď se postav támhle a zavolej si na ně.“ Skřet poodešel pár metrů a zahalekal: „Jeden koníku, Druhej koníku!“ Oba se otočili jeho směrem, ale věděli, že z cesty nesjedou. Zkusila jsem to já z druhé strany: Prcku, Cvaldo!“ Nic. „Jeden koníku, Druhej koníku!“ Zastříhali ušima, jeden se po mě otočil a odfrknul si.

„Určitě jsou jeho,“ prohlásila jsem.

„Tak to si to hostinskej pěkně vypije!“ řekl rozhodně Ithien.

„To chci vidět,“ prohlásil skřet a vypřáhl koně, aby mohl otočit vůz. S vypětím všech sil se nám ho povedlo obrátit a vyjeli jsme směrem k vesnici. Tam už stál Volod'a vedle hostinskýho a s klidem sobě vlastním řekl: „Kecá.“ Vylezla jsem na vůz, nasadila vážný výraz a mocným hlasem jsem zvolala: „Poslouchejte všichni, máte mezi sebou zlodějskou krysu, tady hostinský chtěl nebohého obchodníka okrást o jeho živobytí, o jeho vůz!“ Z davu se ozvalo, že hostinský svůj nedávno prodal dvěma strašně ošklivým lidem.

„A co je to za člověka, kde je?“ Skřet vylezl na povoz. „Ale vždyť je to skřet!“ Ozvalo se z druhé strany.

„Ale to je přece Urlúk, před dvěma roky mi prodal kladivo a to slouží ještě dnes, je to dobrý obchodník.“ Tak se to tam chvíli hádalo, nakonec se hostinský na naše naléhání veřejně omluvil. Pak nám nakecal pár věcí o hnusném chlapovi a ještě hnusnější ženskej, kterým prodal povoz a něco že máme jít vykrást zlatý chrám, ale to už jsem moc neposlouchala. Naložili jsme pivo a vydali se s Urlúkem do městečka. Tam se přivítal s hostinským od Sběratele.

Na bráně jsme našli nápis: POMOC, ZTRATIL SE MI MANŽEL KOVOTEPEC, 50 ZLATÝCH ZA NALEZENÍ. RUGINDA. Před večerí jsme se za Rugindou vydali. Otevřela nám voustatá trpaslice. Před čtrnácti dny přijel hnusnej chlap s ještě hnusnější ženskou, kteří vykoupili všechno olovo a povozy a donutili manžela, aby jel s nimi. Směrem k Šwertským vrchům prý leží hostinec Na Půli cesty, kde možná budou něco vědět. Co nám zbylo, než se tam vydat. Tamější hospodský tvrdil, že tudy už měsíc nikdo neprojel.

„Neprojel by ani za deset zlatých?“ zkusil Volod'a.

„Oni dali patnáct.“ Podvrat'ák jeden. Vysolili jsme dvacet zlatých a on se najednou rozpovídal. Prý tu projížděla kolona vozů směrem k dolům v horách. Zaplatili mu, aby mlčel. Mezi nimi byl i muž na krásném bílém koni. Popsal nám cestu a my přidali do kroku. U vchodu bylo několik kolejí, ale dolů by vozy neprojeli, tak jsme usoudili, že tam budou ti dva oškliváci a zajatci. Prošli jsme chodbou ke dvěma sedícím postavám. No fuj, ta ženská vypadala fakt jak zrůda.

„Co tu chcete!?“ vyštěkl chlap.

„Doslechli jsme se, že jste unesli trpaslíka kovotepce,“ odpověděl s klidem Ithien.

„Blbost! Jsme obchodníci.“

„A co máte tam vzadu?“

„Zboží.“

„Můžem se podívat?“

„Beze všeho.“ Chlápek vzal klíč a já s Ithienem jsme šli za ním. Hádejte co bylo za dveřmi. Spoutaný muž a trpaslík. Hnusák se po nás náhle ohnal loučí. Spálil mi kus sukně! Prošpikovala jsem ho kopím a Ithien foukl plamen proti němu. Pak jsem ho za tu sukni dorazila. Tohle si přece chlap k dámě nesmí dovolit. Rozvázali jsme oba muže. Vilém mi hned padl do oka. Tak krásný a navíc pěkně bohatý. Syn sestřenice krále a barona, to by byla partie... No pochopte, že jsem to prostě musela zkusit. Zavlnila jsem se v bocích a usmála se tak líbezně, jako to umím jedině já.

„Jsme převelice rádi, že jsme vás našli včas, pane. I za cenu spálené sukýnky.“ Ukázala jsem mu zčernalé místo, ale sukýnku jsem vyhrnula malinko výš. Možná nevěříte, ale o mých stehnech se za chvíli budou pět písně.

„Oh, t-t-to vám koupím novou krásná panno,“ vykotal roztomile. Super, takže to zabralo. Celou dobu pak na mě hleděl jak na svatý obrázek. Když jsme vyšli z kobky, ležela Brambora spoutaná na zemi s rozraženou hlavou a vypadanými zuby. Prý hodila kudlu po Armelovi a tak ji Volod'a natáhl klackem.

„Nevím, jak se vám odvděčit. Vzhledem k tomu, že to můj otec mě nechal unést, protože jsem odhalil jeho obchody s pašeráky otroků, vám asi slíbenou odměnu nevyplatí. Proto bych vám rád věnoval, svého koně.“ Svůdně jsem zamrkala a s úsměvem pověděla:

„Ale to přece není nutné pane Viléme, odměnou nám je vaše svoboda.“ Skoro se mi protočily panenky, taková blbost, že nechcem odměnu, ten kůň musí stát majlant. Nicméně svůj účel tato slova splnila.

„A jestli vám to nebude vadit, rád bych koně věnoval zde slečně, že mě bránila vlastní kůží,“ sjel mě pohledem od hlavy až k patě, přičemž se na dvou místech krátce pozastavil, „a málem při tom uhořela.“

„Jste velice šlechetný, můj pane. Ale musíte mi ukázat, jak koníka zkrotit, nikdy jsem na něm neseděla.“ Baronův synek se lehce začervenal, ale pak rozhodně řekl: „Jistěže.“ Pomohl mi do sedla a sám se vyhoupl za mě. Chvilí mi ukazoval jak pobízet a tak, ale myslím, že zbytek cesty se zabýval úplně jinými věcmi. Zamířili jsme do zlatého chrámu bohyně Estany.

Felis: Kterak jsme ke KimoRovi přišli

Tak jsme dorazili do zlatého kláštera bohyně Estany. Vilém se ke mě celou cestu tiskl, jak romantické. Přivítal nás opat. Já, Vilém a Ithien jsme dostali krásné pokoje plné zlata. Volod'a, Armel, Círdan, Dalimil a Luis se museli smířit s mnišskými celami. Ani se nedivím, Dalimil vypadá, jako kdyby minulou noc spal na skládce a ten zbytek na tom není o moc lépe. Že Armel a Volod'a si slušné oblečení z finančních důvodů nemohou dovolit chápu, ale proč se zrovna Dalimil obléká jako žebrák... Chudinské verbeži sype žluťásky jen to cinká a sám chodí po světě jako hastroš. Jeho volba, takhle já neskončím. Budu bohatá paní pohledného urozeného muže. Vilém naprosto odpovídá mým představám.

Krásně jsme se vyhajali a ráno nás čekala báječná snídaně – sýry, čaje, šunčička, čerstvé rohlíčky, křepelčí vejce – mmmm samé dobrůtky. Jen baronův syn tam scházel. Škoda. Opat vyjádřil radost, že jsme zachránili Viléma a odhalili zločiny jeho otce.

„Tady je to pěkná snobárna,“ zavrčel Luis, když jsme já a Ithien dorazili k snídani.

„Jestli se vám něco nelíbí mladý muži, můžete náš klášter opustit. Tady žijí jen šlechtici, vy zde můžete pobývat jen proto, že jste zachránili Viléma. Jinak bychom sem takové trhany ani nevpustili.“ Luis se zatvářil kysele, ale ztichl.

„Nyní po vás žádám, abyste vše dotáhli do konce,“ pravil vážně opat, „do Šwertských hor míří karavana se zbraněmi a otroky. Měli byste získat důkaz, nejlépe zajatce nebo osvobozeného otroka, a přivést ho sem.“ Všichni jsme souhlasili. Dalimil, protože je čestmír, Luis s ostatními už chtěl vypadnout a já musela pomoci Vilémovi k titulu baron Wolf II, třeba se tak jednou stane králem Wolfem I., tuze ráda bych pak stála po jeho boku coby královna Felis I. ...

A tak jsme šli. Cesta horami se kroutila mezi kamennými obry. Skály se tyčily do ohromných výšek a některé vypadaly dost komicky. Třeba jsme narazili na jednu a ta vypadala skoro úplně jako nebožtík Lurtz. Luis šel několik set metrů vpředu, jako vždy, aby nás mohl varovat před nebezpečím. Po několika hodinách chůze se poklusem vrátil a hlásil: „Je tam nějaký rozbitej povoz. Může to být past! Já půjdu přímo k němu. a Armel, Volod'a a Dalimil zleva, Felis, Ithien a Círdan zprava. Kryjte mě, kdyby něco, jdu to prozkoumat.“ Jak řekl, tak jsme udělali. Naše trojice ho pozorovala, jak se prohrabuje ve zbytcích povozu.

„Uááááááá!“ ozvalo se hluboce z druhé strany. Znělo to, jako když se bortí skála. Hned jsme tam běželi. Troll! Jako by vyrostl přímo z kamene. Byl obrovský, jen jeho kyj se velikostí rovnal mně samotné. Armel s Dalimilem už leželi na zemi. Volod'a ho šolíchal jakýmsi klackem po ruce. Než jsme se stačili vzpamatovat, přímo za mými zády se roztrhla další skála. Ale ne, prdlajz skála. Přichází maminka. Neváhám ani vteřinku. Zaklekám, natahuji luk a mířím přímo na hlavu. Círdan běhá sem a tam. Zadržuji dech. Pal! Šíp se zaryl přímo do hlavy. S Maminkou to však ani nehlo. Ona si snad hraje s Círdanem na honěnou!? Natahuji, střílím. Další zásah. Sice do prsou, ale neva. Válečný šíp natropí i tak dost velkou neplechu. Další střela. Ten troll je snad opravdu z kamene. Z ran mu vytékají potůčky krve,

ale on si toho nevšimá. Dobrá, obětuji další šíp. Paráda, už trošku zavravorala. Je to sice hnusná trollka, ale na Bramboru nemá. Tak, teď snad už naposled. Círdan taktak uskakuje. Kyj ho kapánek lízl. Mířím. Zadržet dech, pal! Šíp zajel pod kůži jak ledňáček pod hladinu. Trollice se nahnula na jednu stranu, pak na druhou a padla. Círdan se k ní hrne a prohledává ji. Tátu trolla už zbytek skupinky také udolal. Dalimilův postoj mi napověděl, že jeho žebra dostala co proto.

„Nechceš to ošetřit?“ zeptala jsem se ho. Jeho dýku budem možná ještě potřebovat.

„No, možná jo, takhle bych moc daleko nedošel.“ Výjimečně měl pravdu. Rozřezala jsem trollí kožešinové oděvy a použila je na stažení zhmožděných žeber. Pak už stál rovněji. Chvilí na to mi ten zmetek ale ukazuje náhrdelník z jakýchsi tesáků a posměšně povídá: „Na, Felis, tenhle doplněk se určitě bude tomu tvému Vilémovi líbit.“ Sprosták. Tohle si od takovéhohle hadráka nenechám líbit.

„Víš, Dalimile, správní bojovníci nekradou trofeje mrtvolám. Pořídí si své vlastní. Ithiene, ty máš kladivo, vid'?' Půjčil bys mi ho na moment?“ Ithien se zatvářil dost podezíravě.

„Neboj, nic ti s ním neprovedu.“ Ithien mi s obavami podal nástroj. Postavila jsem se rozkročmo nad hlavu matky trollice, rozmáchla se a křup! Zub trochu povolil. Rozmáchla jsem se znovu. Prask! Takhle jsem oběma vymlátila špičáky a vítězoslavně pohlédla na čestmíra Dalimila: „Ten smradlavej náhrdelník si můžeš nechat.“ To jsem mu to nandala. Ale před námi byl ještě kus cesty. Tak jsme zase šli a šli, až jsme dorazili k místu, kde se karavana utábořila.

„Počkejte tady, jdu to omrknout,“ prohlásil Luis důležitě a odplížil se k táboru. Snažili jsme se ho pozorovat, ale na takovou vzdálenost jsme neměli šanci. Po dost dlouhé době, kdy jsme se už chystali vydat za ním, se vrátil. A ne sám. Šel s ním člověk v hábitu. Jak tohle může někdo nosit...

„Jsem KimoR, Luis už mě zná, píšu vám kroniku.“

„Jo to jste vy? Budete nám to vyprávět pak, určitě už si všimli, že chybíte, měli bychom vypadnout,“ pronesl Círdan a udělal čelem vzad.

„Určitě nás nepronásledují, mám totiž schopnost vidět věci, co jiní nemohou,“ prohlásil KimoR. Z tábora se ozývaly našťvané hlasy, poté i dupot, který se povážlivě přibližoval.

„Padáme!“ zařval Luis a táhl KimoRa za rukáv.

„Já nemůžu, když běhám, tak prdím,“ zděsil se KimoR.

„No tak holt to budem mít i s muzikou,“ nepáral se s ním Luis. Běželi jsme dlouho. KimoR co krok, to prd. Určitě za námi pálili takovou dobu, protože zanechával dost výraznou pachovou stopu. Zastavili jsme se až na místě mezi skalami, kde ležel jakýsi kvádrovitý šutr s vyrytým obličejem uprostřed.

„To je obětní stůl,“ řekl KimoR. Stmívalo se.

„Brrr, tady spát nebudu,“ otřásla jsem se. Nikomu se tady zůstat nechtělo, tak jsme si našli skalnatý převis a tam se utábořili. Luis s KimoRem pak vyprávěli, co se seběhlo u otrokářů. Luis se ukryl pod povoz, jenže ho vyčmuchal skřet. Chvilí spolu laškovali, až ho Luis udolal. Pak na něj zasyčel KimoR, ať mu pomůže. Luis ho vysvobodil a běželi za námi.

Ráno jsme se vydali zpět do kláštera. Vilém na mě už čekal. Vzal mě na prohlídku Estaniny honosnosti, bylo to moc romantické. Když jsme ji dokončili a vyšli ruku v ruce ven, ostatní se nám šklebili. Závistivci. Vilém mě raději vzal do svého pokoje. Všichni si určitě mysleli, že tam děláme bohové ví co, ale šeredně se spletli. Po tom, co mi Vilém řekl, mě stejně přešla chuť.

„Víš Felis, musím ti něco říct. Chtěl bych být s tebou, ale jsem již zaslíben jiné. Ne, nemrač se, bude to sňatek čistě obchodní. Ta slečna totiž vlastní rozsáhlé území hned vedle mého a spojením našich panství vznikne jedno obrovské. Budeme pak schopní konkurence i de Anjensovi a Gurbundovi. Ani zdaleka není tak krásná jako ty. A navíc má přes padesát

roků, takže brzy umře a my se budem moc vzít.“ No nenatáhli byste mu jednu? Ale to by nesměl vlastnit titul barona. Místo toho jsem řekla, že to chápu. Taky bych vrazila jednu sama sobě.

„Ale můžeme si psát a navštěvovat se. Byla bys krásná baronka, ty bys byla i krásná královna.“ No nezulíbali byste ho?

Ohrožená vesnice

Geret a Mateo

Již je tomu nějaký pátek, co jsem se setkal se svým dávným přítelem – rudovlasým elfem Mateem. Slovo dalo slovo a rozhodli jsme se cestovat spolu a tak jsme putovali. Ve jméne Božím jsme rozsévali zákon, pořádek a spravedlnost kam jsme dorazili. Občas byl náš život v ohrožení, ale nikdy ne tolik jako nyní. Proto vám o tom budu vyprávět já a nikoliv KimoR.

Setkali jsme se s částí družiny, jejíž členové si říkají Vyhnanci. Nevím proč, ale radši jsem se jich neptal. Navíc s nimi putoval synek nějakého námořníka, Círdan. Mě a Matea přijali vcelku dobře a ukázalo se, že se hodili oni nám i my jim.

Cesta nás zavedla do jedné menší vesničky. Krásná lhotka, to ano, jenže v nesnázích. Znáte to – velký problém v malé vesnici. Ale teď již zcela vážně – trable byly opravdu velké, ztrácející se lidé. Hostinský, příjemný a úslužný chlapík, nás informoval o místních událostech a řekl nám, že bychom mohli dostat i menší odměnu. V mé hlavě se zrodil lepší plán – proč se neusadit? Zkusím jim pomoci a snad mi zdejší lidé dají svolení zabydlet se zde.

Nejprve jsme se poptali hostů po hostinci. Nebylo jich tam moc a tak to nepřineslo žádné výsledky. Vše se ale změnilo, když do hostince vešel lovec, také najatý na vypátrání ztracených lidí. Dalimil, příjemný mladý muž, čestný a pravdomluvný, se s ním okamžitě spřátelil. Dohodli se a rozhodli se, že vyrazí společně do lesa. Ač čestný a pravdomluvný, ale tohle zavání zradou družiny. Mateo se však nabídl, že je půjde sledovat.

Čas letěl pomalu. Nevím co se mezitím stalo v lese, ale najednou vtrhl do hostince Dalimil a s ním nepředstavený lovec, oba byli vyděšení a mluvili o vlkodlacích. Mateo se nevracel, najednou o něm začali mluvit. Prý ho slyšeli v lese křičet a utíkat. Oni mu nepomohli, taková zbabělost! Beru ostatní a vbíháme do lesa. Všude ticho a klid. Nikde ani známka po přítomnosti vlkodlaků či jiných nepřátelských tvorů.

Jak se však vyznat v lese? Jak najít místo přepadení, místo ztracení mého dobrého přítele Matea?

Běžím zpět do vesnice, utíkám a ani se nestarám, jestli mi ostatní stačí nebo ne. Mám plán. Jakmile dobíhám do hostince řvu na lovce: „Pojď sem chlape.“ Lovec má strach, ale přichází.

„Okamžitě mi pověz, co se dělo v lese,“ důrazně pronáším. Vztek v mém hlase je hmatatelný. „Šli jsme do lesa, já a Dalimil. Chtěli jsme se podívat na místo, kde byli napadeni dřevorubci a jeden z nich se ztratil. V tom jsme uslyšeli rámus a křik varující nás, že v lese jsou vlkodlaci. Potom jsme slyšeli boj a oba jsme utekli.“ Vystrašeně odpovídal lovec.

„Pojď do lesa a ukaž mi, kde se ztratil Mateo!“ rozkazují lovci. Ten se jen schoulil na židli – nevypadá to, že by se mu do lesa chtělo znovu jít. Vytasil jsem dýku, ostatní hosté dělají, že nic nevidí.

„Pojď do lesa!“ znovu opakuji, velmi výhrůžně. Byl ze mě tak vyklepanej, že se zvedl, nic dále nemyslí na vlkodlaky. Zbytek noci nás vodil po lese, ale nic nenacházíme. Všimáme si domku na okraji vesnice, jdeme jej prozkoumat, lovce pouštím ať se jde vyspat.

Nejedná se o domek, ale o takovou jakousi chatrč. Je skoro rozpadlá a táhne se okolo ní divný puch. Na tohle já mám nos, někteří lidé by řekli čumák. Felix, malý ale sympatický trpaslík chce již vyrazit dveře, to mu zakazují a proto jen klepeme. Otevírá nám podivný chlapík. Podezřelý. Dokonce velmi, a proto mu po chvílce vyhrožuji dýkou u břicha. Dnes v noci již podruhé. Jemu je to evidentně jedno. Dávám mu zlaták za informace a aby zapomněl na moji dýku. Ještě nenápadně nasají vzduch čumákem v jeho blízkosti – je z něho cítit zatuchlý dech hřbitova, kterému se říká mrtvolný pach.

Padající únavou se jdeme uložit. Stále myslím na Matea. Je to můj dávný přítel a nerad bych, aby skončil takhle. Takovýto osud si nezaslouží. Ne on. Až se odpočineme, vydáme se za dřevaři a zkusíme prohledat les. Večer se pořádně zaměříme na chlapa z chatrče u vesnice.

Pátrání pokračuje

Je odpoledne, jsme jakž takž odpočinuti a míříme opět do lesa. Jdeme podle instrukcí hostinského k dřevorubcům. Není problém je najít. Rozprávíme s nimi, ale nedozvídáme se nic nového. Přemlouvám je, aby se s námi vypravili prohledat část lesa. Mají strach, ale jdou. Přeci jen, jde o jejich rodiny, domy a ostatní.

Přes celé odpoledne hledáme, bezvýsledně. Mateo už bude asi mrtev, ale snažím se tomu nevěřit dokud neuvidím jeho tělo znetvořené zuby nestvůr. Ještě za světla se dostáváme k domku podivného muže. Celý dům je zabedněný, okenice zavřené a dveře zatarasené. Felix už by zase vyrážel. Opět mu to zakazujeme a potom se konečně projevuje temný elf Ithien. On seslal nějaké kouzlo a část stěny domku se rozestoupila. Věřte nebo ne, ale udělal díru do hmoty. Křikl, že není moc času a proto jsem bez rozmyslu tou dírou proskočil, on zammou. Rychlý pohled po jediné místnosti a vidíme ležící postavu, to je podezřelý muž. Otvírám dveře ostatním a Ithien jej zatím zkoumá. Muž je ve stavu nevědomí a proto Ithien zkouší jak bude reagovat na sluneční světlo – vznikly popáleniny. Tento muž je jistě nemrtvý. Ač je to nepřítel Boha, neudělal nic špatného a proto proti němu nepozvednu svoji zbraň a budu jeho neživot chránit i před tmářskými vesničany, kteří nevědí o víře nic.

Díky Felixově nápadu večer odhalujeme i totožnost mrtvého – je to místní blázen. Zemřel před několika dny, zítra měl být pohřben, ale asi si svoji smrt neuvědomil a odešel domů. Abych nezapomněl, když jsme chtěli zjistit, jestli on není tím zlodějem lidí poslali jsme Felixe jako volavku před jeho dům. Neublížil mu. Nevím, v těchto věcech já se nevyznám, možná nějaký zkušený kněz. Mateo se zatím nenašel a jiný útok hlášen nebyl. Proto se znovu na noc vypravíme do lesa, zkusíme dojít až k nedalekým kopcům, ve skalách snad bude nějaká jeskyně. Je to sice chabá naděje, ale je alespoň nějaká.

Cesta lesem je strašidelná, jdeme opatrně a pomalu, leč brzy dorážíme ke kopcům plným skal. Příroda je to hezká, mému srdci milá, ale teď mi možná přinese neštěstí v podobě mrtvého kamaráda.

Další hodinu prohledáváme kopce, skály – po všemožných cestičkách, stezkách a méně bezpečných místech. Když už ztrácím naději z plna hrdla volám: „Maaateeeeeoooo!“ nic se neděje. Křik opakuji každou chvíli, nebojím se nebezpečí, chci zachránit svého přítele. Další

výkřik a najednou tichá, přidušená odpověď vysíleného člověka. Že by Mateo? Opět se rozbíhám, nemyslím na bezpečí své, svých druhů a ani na jejich rychlost. Mateo žije, musím mu rychle pomoci.

Konečně jej vidím, ale sklání se nad ním nějaká chlupatá bytost. Cítím jí na dálku. Spustím válečný pokřik, tasím meč do jedné i druhé ruky a dobíhám k příteli. První útok na bytost. Kryt před jejím útokem. Vše se na chvíli zpomaluje. Mám čas začít přemýšlet o boji. Určitě to není vlkodlak. Jedná se o chlupatou pokřivenou bytost se spoustou špičatých zubů a slintající tlamou.

Nemám lepší nápad, než chránit Matea. Proto, když se bytost rozhodne dorazit jej narazí na mé meče. Další útok míří přímo na moji osobu. Mé meče kryjí pohotově každý její pokus. Ostatní jsou ještě daleko a já narážím na další problém – zezadu se na mě vrhá druhá bytost a sráží mě na kolena. Rychle se zvedám a opět se pouštím do ochrany Matea. Proti dvěma protivníkům je to složitější, ale riskuji svoji bezpečnost pro svého přítele.

Konečně, přibíhají i ostatní, Felix za běhu útočí na jednu z bytostí, boj se naklání na naši stranu. Slabší z bytostí spustí křik při němž tuhne krev v žilách a obě se dávají na útěk. Prohledáváme jejich jeskyni, ošetřujeme Matea a radostně se vracíme do vesnice. Problém je vyřešen, ne úplně, ale snad to bude stačit. Jediné, co kazí naši radost jsou mrtví vesničané – těm už nikdo život nevrátí. Nestvůrám možná jejich maso chutnalo, ale víc nedostaly.

Konec dobrý, všechno dobré. Já zůstávám s Mateem ve vesnici a ostatní pokračují svojí cestou, budu jim přát vše dobré pokaždé, když na ně pomyslím.

KimoR a vysvětlení neživota

Předně bych rád řekl, že se nejednalo o vlkodlaky, nýbrž hejkaly. Prapodivné bytosti stvořené matkou přírodou z mě neznámého důvodu. Velmi mě zarazila jedna věc – tito samotářští tvorové byli dva a fungovali jako skupina. To se nestává, ale výjimka potvrzuje pravidlo.

Nyní vám povím o neživotě. Podle toho, co mi vyprávěl Ithien bych to viděl asi takto:

Místní blázen se jmenoval Votočka. Měl zvláštní nemoc kdy k jeho tělu vedli dvě duše. Nejméně dvě. Proto v jeho hlavě sídlilo více lidí. On s nimi žil, povídal si s nimi a fungoval jako skupina lidí. Jelikož už byl postarší, zemřel. Jeho smrt si však uvědomila jen jedna jeho část, ta druhá se napojila více na jeho tělo a on žil v mrtvém těle. Dobrodruhům se představil jako bratr Votočky, což moji verzi jen podporuje. Nevím, jestli vám toto vysvětlení stačí, ale ani mé znalosti nejsou nekonečné.

Výprava za ohněm

Chvilka s Felis

Je krásné být na tvrzi, cvičím se v psaní slohově dobrých textů. Je to důležité, jelikož potřebuji psát krásné dopisy. Kdo neví proč má smůlu, já své sladké tajemství na požádání nevyzradím.

Čas utíká a léto se mění v podzim. Penízky se kutálejí a tvrz se stále opravenější. Nejhorší díry v hradbách jsou již vyspravené, postavili jsme si novou stáj pro naše koníky. Celou jí platit Ithien, ale to nevadí.

Ach jo, to brzké vstávání mě jednou asi zabije. No nic, musím hejbnout špekama a pustit se do práce ve své věži. Mám toho ještě spousty před sebou. Upravuji schody, jeden kámen sem a druhý tam, tady to lehounce zamaskovat, našponovat provázek a je to. Skoro mistrovské dílo.

Vykouknu z okna. Áááá, někteří jsou také vzhůru, alespoň je půjdu pozdravit. Vycházím ven, je tam Felis, Felix, Círdan, Dalimil, Volod'a a Ithien. Promnu si oči. Ne, to není možné. Ten špinavej elfoun s zhýčkanou prdýlkou se pokouší pracovat. Štípnu se do ruky. Jauvejsky, není to sen, Ithien vážně pracuje.

Když už tak pomýšlím na to, jak a kde vydělat peníze na další pergameny či alespoň levnější papyrové svitky přišel k nám nějaký návštěvník. Postarší nebo alespoň staře vypadající muž, který se představil jako Peter Bon. Zvláštní jméno, jako bych jej již někde slyšela, ale nemohu si vybavit kde.

Luis: „No to nemyslíš vážně, už jsi zapomněla, jak to dopadlo v Přístavu???“

Felis: „Vždyť jdeme jenom.....“

Luis: „Ano, jdeme jenom. To už tu bylo a jak to dopadlo!!!“

Felis: „No dobrá, vezmu si alespoň kopí. Jděte na před, dojedu vás na koni.“

Hostinský: „*No to snad, budete se tady handrkovat ještě dlouho? Utíkají mi kšefty, jdu napřed. Ten člověk chtěl mluvit hlavně s vámi, pane Luisi. Tak si tu nastolte pořádek!*“

Luis stále naráží na příhodu, kdy jsem se ocitla neozbrojená proti přesile nepřátel...

Jsme slušní a máme vychování, nabídli jsme mu pohoštění a on nám nabídl práci. Na jednom ostrově je prý ukrytý zvláštní kámen skrývající v sobě moc ohně. Jedná se o kámen, který umí lidem vracet ztracené pocity jako třeba láska, radost a podobně. Jenže potíže je v tom, že kamene se nesmí dotknout ruka kohokoliv. Jen ten, kdo opravdu pomoc kamene potřebuje se jej může dotknout beztravně. Speciální výbavu na přenos kamene dostaneme, stačí jen přijmout jeho nabídku a vyrazit.

Vypadá to, že všichni přijmeme a proto se dozvídáme další podrobnosti. Cesta nás povede přes Šwertské hory. Tam nám zaměstnavatel zajistil průvodce – jmenuje se Geret a sídlí ve vesnici nedaleko. Jen jediná věc – je to skurut. Luis se okamžitě začíná hádat a vzniká náš první dnešní konflikt. Druhá věc – budeme se muset plavit pár dní na jih, kámen ohně je v trošku teplejším podnebí než máme zde. Loď nás bude čekat, jmenuje se Rychlý šíp a její kapitán si říká Larsen Rychlý šíp. Kolují o něm zvěsti, že potápí lodě pirátů. Prý mu dokonce jednou Vostřák unikl jen o fous. Velmi zajímavé. Ráda bych toho člověka poznala, ale již teď vím, že dojedu na panství Wolfů a tam zůstanu.

Dalšího dne vyrážíme na cestu, Bon nám dal termín, kdy a kde nás bude čekat s odměnou za práci. Počasí je velmi průměrné, sem tam padne nějaká ta kapka a to se mi vůbec nelíbí. Škoda, že nemám tolik peněz na zaplacení služebníka na česání a podobné věci. Říká se mu prý (alespoň to tvrdí Ithien) komorník nebo též lazebník.

Vše je jak má a já se pomalu blížím k cíli své cesty. Ostatní putují dál, ale můj osud leží na jedné malé tvrzi.

Přes Šwertské vrchy s Ithienem

Ještě než se oddělila Felis, připojil se k nám bojovník Geret. Je to taková menší pochodující zbrojnice – meče, štít, dýka. Je celkem sympatický, hlavně proto, že se nelíbí Luisovi. Chvilku to vypadalo, že ti dva si normálně skočí po krku. Nakonec to nějak dopadlo, soustředím se na jiné věci než spory dvou bláznů. Jeden je Luis a ten druhý na napůl fanatik do víry.

Panství barona Wolfa radši obcházíme, nemáme tam dobré jméno, až na Felis – ta má nějaké plotky s jeho synkem a proto se od nás odděluje. Přejí jí to. My však musíme pokračovat dále, na pobřeží a potom na jih. Již nás vítají skaliska, kopce či hory – jak to kdo nazývá. Nyní nás vede Geret, jeho úkolem je v předku nás provést tímto územím – zná jazyk místních.

Pět dní putujeme bez problému, příležitostná setkání Geret rychle řeší, nedošlo k žádné potyčce. To je dobře, nemá smysl plýtvat svojí silou zbytečně a hlavně, komu by se chtělo riskovat?

Jeden z posledních dnů, které zde strávíme potkáváme skupinku skřetů vedenou nějakým hrdinským náčelníkem. Všichni jdou pěšky, až na zmiňovaného náčelníka. On jede na velkém vlku či podobném zvířeti. U sedla má připevněnou obrovskou sekyru. Co je zvláštnější než celý náčelník je obsah jeho rukou – řetězy vedoucí k dvěma zvláštním bytostem. Bytosti vypadají jako kříženci mezi troletem a obrem. Bože, on je vede na řetězu.

Geret mu uctivě ustupuje z cesty a šeptá: „Buzdogan Obrobijec, nejmocnější pán Šwertských vrchů, chovejte se uctivě!“

Luis: „To si schovej pro jiný.“

Geret: „Jak myslíš bláznivče.“

A potom to přichází. Nic jiného než hádka vyvolaná Luisem. Spor se vyostřuje, skřeti se chápou zbraní a čekají na rozkaz, ten zatím nepřichází. Buzdogan vyzývá Luise na souboj. Ten odmítá se slovy: „To je pod moji úroveň.“ Nyní se již Buzdogan rozčiluje, a pokřikuje na Luise nějaké urážky a také důležitou větu: „Pokud je pod tvou úroveň bojovat semnou, bojuj s mými psy.“ A trhne za řetězy s obry. S Luisem to vypadá bledě, dovolil bych si říct, že velmi bledě.

Musím zasáhnout. Označuji nahlas Luise za potrhleho blázna. Geret, Buzdogan a všichni ostatní mě poslouchají. Potom se Luisův protivník dává do smíchu, ustupuje z cesty i s celým konvojem, dělá uličku a nechává Luise projít. Musí to pro něho být obrovská potupa – směje se mu spousta skřetů.

Tato docela nebezpečná situace byla nepěknou tečkou za putování přes hory. Geret, velmi rozlícen Luisovým jednáním nás opustil. Nedivím se mu, sám bych Luise občas nejraději zavraždil. Možná jednou...

Souboj a Felixova role v něm

Kurva drát práce. Cestou necestou, polem nepolem, štrekou neštrekou. Všim se plížíme pro peníze a pro radost nějakýho starýho dědka. Sem si už myslel, že Luis dostane po čuni a vono se nic nestalo. Mohla bejt dobrá prdel. Už jsme na dohled lodí, to bude jízda. Když nemám zem pod nohama je mi blbě. Krutí brko to bude jízda todle.

Jak sme blízko u loďky tak Círdan, takovej potrhlej elf, začíná točit kápoše lodí. Dneska bude veselej den. Kapitán je zvyklej na nějakou ouctu a tak volá nějakého lodníka. Prej ať Círdoše vykoupe. Jenže ten blb se s ním začíná prát a tak si lodník říká o zbraně. Nééé vo nějakou dýku nebo tesák, ale vo biják a štít. Círdan už asi pochopil co se stane, chce z toho uhnout, ale nemá šanci. Lodník se do něj pouští a kápoš nám nedovolí zasáhnout. Kruci, ten elf dostává nakládačku. Já mu píchnu. Vrazil sem do něj zezadu a von padnul na zem. Tím to považuju za skončený, ale lodník ne. Řeže do něj i na zemi. To už zasahuje i kápoš. Ten má respekt. Lodník okamžitě odešel.

Kapitán nás varoval ať nenecháme elfa Círdana toulat se po palubě samotného – někdo by mu moh dát nakládačku.

Luis: „Pane kapitáne, prý jste bojoval s nějakými piráty a dokonce i s Vostřákem?“

Kapitán: „Jo, to je pravda. Vostřák mu prchnul jen tak tak. S několika námořníky a svým prvním důstojníkem Athienem nebo jak se ta svině jmenovala.“

Felix: „nebyl to náhodou Athiel?“

Kapitán: „Nemám páru hochu, prostě to byl první důstojník a zatrolenej pirát. Až ho dostanu bude se houpat.“

Velmi zajímavě zpíval pták kapitán.

S ostrovem nás seznámí Armel

Velmi zajímavý je tento ostrůvek. Musíme najít nějakou stavbu, která je uprostřed ostrova. Tam potom získáme ten kámen a půjdeme ho vrátit a dostat nějaké peníze. Ostrov je divný, krajina je vlhká, stromy jsou silné, vysoké a jiné. mají sílu, moc a atmosféru. Zvířectvo je jiné – barevnější a hlučnější.

Prodíráme se lesem, je to náročné. Vidina sladké odměny nás láká. Narážíme i na několik domorodců – černí lidé se zvláštními zvyky a ještě zvláštnější řečí. Nebudu je dále rozebírat, jsou černí jako já, ale jsou jiní. Poslali nás do vesnice, kde prý naši pomoc potřebují. Potřebovali ji a my jsme jim pomohli. Moc se mi o tom nechce mluvit, jsem velmi tichý člověk.

Slovo na závěr získává Luis

Vcházíme nejspíš do poslední místnosti tohoto monumentu. Čtvercová místnost ve stropě končící ve špici, zajímavé. Jsou zde holé stěny, nikde nic tu není, tedy kromě malinké fontánky s podstavcem, na které vidím Kámen. Ale pozor, mohly by tu být nějaké pasti. Velice důkladně prohlížím každý metr místnosti. Nic tu není, výborně. Nesmím zapomenout, co říkal ten týpek v hospodě: „Nedotýkejte se Kamene, jen ho opatrně vsuňte do lucerničky, kterou vám dám.“ Stále mi hlavou běhají jeho slova. Vyndám si ten jeho předmět z batohu a blížím se k Oku. Najednou... slyším v hlavě cizí hlas:

Kámen: „: „Pojď blíž cizinče. Jelikož jsi došel až sem, budeš řádně odměněn. Uchop mě a mysl na to, co by sis nejvíce přál.“

Luis: „Ne, nesmím povolit.“

Kámen: „Pojď blíž, nic to není.“

Luis: „NE!“ Zakřičím hlasitě.

Luis: „Ithiene, vyzkoušej to ty.“

Ithien: „Tak fajn, jen mi podej lucernu.“

Temný elf si bere lucernu a jde přímo, zatím to vypadá, že se nic neděje a vše je zatím v pořádku. Z ničeho nic jej předbíhá Volod'a, už je u Kamene. Co to dělá??? Vždyť ho bere do rukou. Jsem tedy zvědav, co se stane. Volod'a padá na zem, ale??? On se rozpadá, anebo... Jeho nohy se deformují, v kolenou se lámou, paže mu částečně zakrňují a vyrůstá mu na nich.... peří?

Felix vyndává rybářskou síť a hází ji po monstru. Výborně, skvělý zásah. Rychle utíkám k lucerně a opatrně, bez dotyku, vkládám Kámen dovnitř. Ohlédnu se po ostatních a po Volod'ovi, ten již není. On se dostal ze sítě? To není možné, ani já to takhle rychle nedokážu. Proti mně se rozlétl velký havran nebo něco takového, prostě pták. Vytrhl mi lucernu, ne! Tak to ne, o tisíc zlatých mě nějaký holub nepřipraví. Vytáhnu kuši a nabívám ji válečnou šipkou. Ithien se rozmachuje rukama a něco si tam mumlá. A hele, kluk čiperná krásně zatarasil vchod. To se mu tedy povedlo. Pekelně se soustředím na střelbu. „Pojď ptáčku, pojď. Přistříhnu ti křídla. Odsud živej neutečeš!“ To si mumlám pro sebe já. PRÁSK. Nevydržel jsem to a zmáčknul, ale netrefil.

Utírám si pot z čela a mířím znovu, mnohem déle. PRÁSK. Jo, jo. Zásah. Rychle utíkám pro lucernu. Cože? Pták se zvedá, musím být rychlejší. Těsně, ale mám jí. Bleskem ji strkám do batohu. Hledám „holuba“, kde je? Otočím se a vidím jej před sebou, on na mě útočí. AAAAUUU, Co to bylo, sráží mě na zem. NÉÉÉÉ!!! Opět mi sebral batoh, i s lucernou. Rychle natáhnu kuši a pálím, vedle. Sakra, Ithienovo kouzlo přestává působit a on má volno. Felix se s Círdanem rozbíhají a vrhají po něm mečem. On vážně uletí, Felix míjí, ale Círdan se nám tentokrát odvděčil za všechny ty průšvihy. Pěkným zásahem do zad ho skosil. Ihned peláším k němu, vytrhávám kámen ze země a házím jej na jeho hlavu a několikrát na ní zaskáču. Trpaslík nenápadně bere batoh s lucernou a dává jej na svá záda. Vracím se pro své věci, ale moje baganče nikde nenacházím, kde je Kámen??? Rozhlížím se, můj batoh i s Kamenem má trpaslík. Tak to ne, jednak má mé věci, ale hlavně podruhé se okrást nenechám. Nejdřív by to chtěl udělat holub a teď špekatej trpaslík, nikdy!

Zplna hrdla řvu na Felixe.

Luis: „Felixi, Felixi! Dej mi ten batoh!“

Felix: „Ne, nedám!“

Luis: „Trpaslíku, dej mi ten batoh!!!“

Felix: „Ne, ne, ne.“

Luis: „Než napočítám do pěti, dáš mi ten batoh. Pokud ne, udělám z tebe cedník.“

Natahuji kuši a nabízím ji válečnou šipkou. Při tom počítám....

Ithien: „Luisi, uklidni se.“

Luis: „Jedna.... Ten batoh budu mít já, u mě bude v největším bezpečí.... Dva“

Felix: „....Dva.“

Ithien se pomalu přesouvá za Luise, najednou se ho dotýká rukou. Nyní je spojen s Luisovo hlavou a čte si jeho myšlenky, záměr. Nedožívá se nic jiného, než o Luisově odhodlání Felixe zastřelit.

Luis: „....tři....“

Ithien: „Felixi, dej mu ten batoh.“

Felix: „Ne!!! On dělá vždycky všechno. Jednou chci taky nést něco já.“

Luis: „....čtyři....DEJ MI TO!!!!“

Felix: „Ne.“

Luis: „....pět.“ PRÁSK.

Ten ksindl mě štvát nebude, chcípni. Ta byla, pěkná a mířená. Zaryla se do toho jeho panděra jako nic.

Ithien: „Luisi, ty si zešlel.“

Luis: „Jo, vždyť už ten skurut v horách to říkal. Chceš taky???“

Opět natahuji a láduji tam další válečnou a Ithien začíná kouzlit. Z ničeho nic se zvedl opravdu silný víchř. Zatínám zuby a stojím pevně. Smůla, a teď jí koupíš. Najednou do mě naráží silnější proud vzduchu. Já i trpaslík jsme přitisknuti na zem. Ithien přichází k nám i s batohem. Zvolal nějaké heslo a už tu byl opět klid.

Ithien: „Tumáš, vezmi si to.“ Podává batoh Luisovi.

Luis: „No vidíš, a ani to nemuselo bolet.“

Luis: „Doufám, že mi tu šipku vrátíš?“

Felix: „Opravdu???“ Po opatrném vyjmutí ji rozštípal na kousky. „Cha cha cha.“

Epilog

Slunce zapadá a já sedím sám na svém trůně. Vedle mě stojí můch pár věrných, kteří jsou se mnou už od samého začátku. Včera jsme se vrátili z posledního tažení, takže přede mnou dnes klečí nekonečné zástupy domorodců, tentokrát z celého ostrova. Vychutnávám si svůj okamžik absolutní moci. Všechny kmeny se mi konečně povedlo sjednotit a ty, co kladly odpor vyhubit. S mými schopnostmi a starodávnými vědomostmi načerpanými z chrámu to nebyl žádný problém. Dávné magii se hned tak někdo postavit nemůže. Teď jsem nefalšovaným vládcem ostrova a jejich bohem. Už brzy budou hotovy lodě, na kterých se budeme moci dostat až na pevninu a zaútočit. A pak... pak se konečně pomstím.